JURNALUL® S.F.

Nr. 48 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

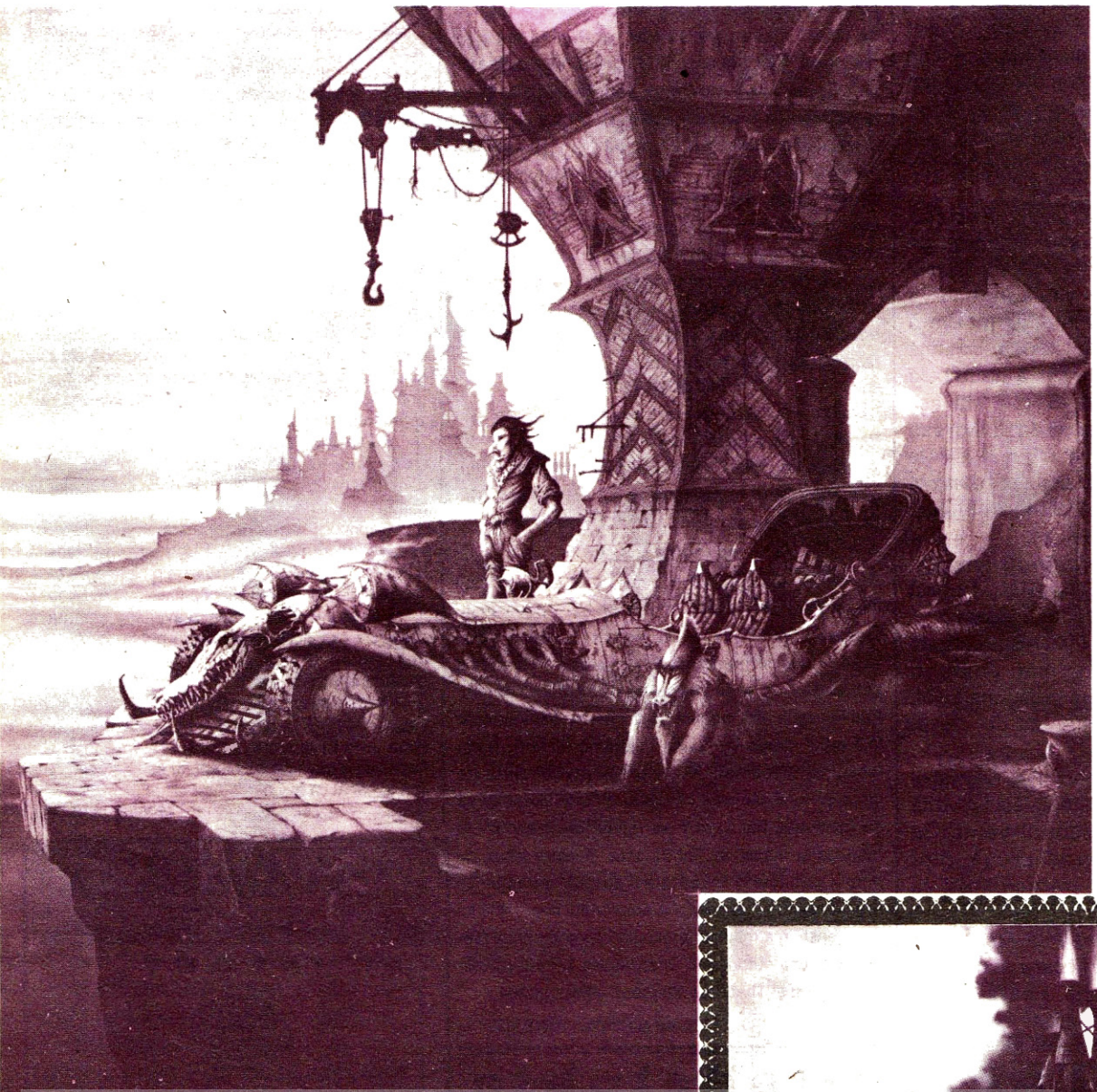

Ursula K. Le GUIN

Iulia ANANIA

Dănuţ UNGUREANU

Aurel GANEA

Walter Jon WILLIAMS

James E. GUNN

Jurnalul SF este înscris în catalogul presei la poziţia 2128

Rodney Matthews

Premiile salonului de BD Craiova 1993

Mega Star

Ştiri interne

Premiile Salonului B.D. Craiova 1993

Desenatorul anului: Călin Stoicănescu (Timişoara)

Cel mai bun desenator realist: Gabriel Rusu (Cluj – Napoca)

Cel mai bun desenator comic: Valentin Ioniche (Orşova)

Cea mai bună bandă desenată: Mugurel Dionisie (Iaşi)

Cel mai original panou: Sorin Anghel (Bucureşti)

Debut B.D. 1993: Viorel Penişoară – Stegaru (Craiova)

Premiul B.D. Charleroi (Belgia): Sorin Hopîrtean (Rîmnicul Vîlcea)

Premiul –I– Mini - Azi: Ionuţ Popescu (Bucureşti)

Premiul –II– : Lucian Dăniliă (Tulcea)

VESTi -vESTi

În perioada 19-21 noiembrie a.c. la Iaşi a avut loc cu sprijinul Casei de Cultură a Studenţilor- Sesiunea Quasar- ce a constat într-o serie de conferinţe susţinute de Florin Munteanu şi Aurel Ifteni, momente comemorative Dan Merişca, precum şi lansarea numărului 47 al JSF; Festivalul Quasar fiind amînat pînă în luna martie, din motive financiare şi climatice.

Lucrările de proză sosite pentru concursul Quasar vor intra în concursul organizat de revista "Themis -Art Magazin". Concursul are următoarele condiţii- vîrsta între 16-66 ani, lucrările trebuie să conţină maxim 5 pagini dactilo şi să fie însoţite de o chitanţă pentru suma de 500 lei, sumă ce trebuie achitată în contul CEC nr. 451109 135-Iaşi, cod 6600 Fundaţia Themis Iaşi. Adresa unde sînt aşteptate lucrările: OP nr. 1, CP 20 Iaşi, cod 6600 -pentru concursul sf , Revista Themis Art Magazin. Lucrările trebuiesc trimise pînă la data de 15 dec ac.

Tot în Iaşi a apărut un nou supliment săptămînal de sf - SUPER NOVA realizat de **Radu Gavrilescu** şi **Dragoş Cojocaru** .

Emisiunea Quasar SF (TV IAŞI) realizată de Lucian Merişca nu mai poate fi recepţionată din păcate pe postul naţional, dar există duminica începînd cu ora 9. Luni -22 noiembrie ac,

Bridget Wilkinson - **preşedintele Asociaţiei Europene de Science-Fiction**, a făcut o vizită revistei *Anticipaţia* . Scopul venirii în România este verificarea pregătirilor ***euROcon***-ului ***1994*** şi participarea la ***Sesiunea Helion 1993***

La Cluj-Napoca cotidianul *Mesagerul transilvan* găzduieşte în fiecare sîmbătă o pagină de bandă desenată .Realizatorii ei sînt Gabriel Rusu şi Dan Călian.

Teme şi motive S.F.

FLUVIUL ETERNITĂŢII

Ciclul **River World**, de Philip Jose Farmer porneşte de la ideea reînvierii simultane, pe o planetă necunoscută, a tuturor celor 36 de miliarde de fiinţe umane care au trăit pe Pămînt din zorii preistoriei şi pînă în prezent. Reînviaţii sînt dispersaţi de-a lungul unui fluviu imens, şerpuind de-a lungul a 16 milioane de kilometrii. Astfel, au ocazia de a conversa oameni celebrii care au trăit în epoci diferite, punîndu-şi în comun imaginaţia, inventivitatea şi curajul pentru dezlegarea enigmei prezenţei lor în acel loc. Colaborează Mark Twain şi Cyrano de Bergerac, exploratorul Richard Burton şi Lewis Carroll. În esenţă, ciclul prezintă eşecul ideii de utopie în confruntarea cu incapacitatea fiinţei umane de a-şi depăşi propriile limite, condiţionate de rasism, violenţă şi acaparare.

FOMALHAUT

Cea mai strălucitoare stea din constelaţia Peştelui , din emisfera australă, situată la circa 23 ani lumină de soare, mărimea stelară 1,3. Una dintre cele mai frumoase povestiri ale lui Fritz Leiber -**The Enchanted Forrest.**

FRANKENSTEIN

Medic, personaj creat de Mary Shelley, în anul 1818 şi care dă numele romanului care povesteşte crearea unei noi fiinţe, un monstru, din ansamblarea unor părţi anatomice de cadavre. Comiţînd sacrilegiul de a se crede egalul lui Dumnezeu, Frankenstein este urmărit de această creatură , care în final, îl atrage în moarte împreună cu ea. Esenţa filosofică a romanului a fost complet alterată de lunga pleiadă de filme cărora le-a servit drept sursă de inspiraţie, dar care n-au reţinut decît aspectele morbide şi macabre. Tot datorită acestor filme, cu timpul publicul a început să atribuie numele lui Frankenstein monstrului, nu creatorului său. Mitul lui Frankenstein a mai fost preluat de contemporani dintre care, unii autori sînt: Brian Aldiss - **Frankenstein Unbounded** şi Theodore Sturgeon - **Then bones.**

Mihaela şi Cristian IONESCU

Horoscop

Berbec – aveţi mai multe lucruri în cap şi nu ştiţi ce să faceţi cu ele: axoni, hipofiza, meninge, creier mare, bulb rahidian, sinusuri... Vă dăm un sfat: creierul e bun pane.

Taur – taurul din dumneavoastră lese la suprafaţă săptămîna aceasta. Cu coarne cu tot. Sînteţi deci cam furios pe consoartă şi vă recomandăm, pentru calmarea nervilor, o baie caldă. De sînge.

Gemeni – un nou hobby săptămîna aceasta: vă apucaţi de limbi străine. De limba unui tip din autobuz, de a unei gospodine la o coadă... chiar şi de a soacrei. Riscaţi să deveniţi exasperant.

Rac – nu v-a plăcut niciodată superstarul în mod deosebit, însă acum noua lui faţă – de pemă – vă încîntă, şi v-aţi gîndit să faceţi un fan-club horror. Mult succes!

Leu – aţi citit un titlu într-un cotidian de succes: „Chiar avînd doi bolovani atîmaţi de gît, capul bătrînei plutea la suprafaţă." – şi n-aţi crezut, pînă n-aţi încercat. Ei, cum vă simţiţi acum?

Fecioara – sînteţi convins că aţi văzut un OZN în clasica formă de trabuc. Noi vă spunem că era un OZI (... identificat!) – era chiar un trabuc. Microscoapele electronice care vă folosesc drept ochelari v-au înşelat.

Balanţa – aţi muncit săptămîna trecută de v-au sărit capacele, la propriu. Vă veţi petrece week-end-ul încercînd să vă regăsiţi echilibrul pierdut. Aveţi însă o problemă la sistemul de pîrghii.

Scorpion – îmbinînd armonios inutilul cu neplăcutul, încercaţi să vă uitaţi în oglindă din cînd în cînd, măcar cînd plecaţi de-acasă. În cea din hol, într-una mică de poşetă, în cea din lift, într-una retrovizoare, numai uitaţi-vă. Nu se mai poate!

Săgetător – am aflat că sînteţi foarte sigur că pisica de data trecută, cea care de fapt era albă, se curentase la 220 nu la 380. De unde ştiţi? A... aţi verificat! Şi?

Capricorn – dumneavoastră şi strumful poznaş: aceeaşi „glumă"; el cu cadourile, dumneavoastră cu bancul acesta de groază, pe care nu înţelegeţi că îl ştiu mai mult de trei sferturi din populaţia ţării.

Vărsător – vecinul dumneavoastră şi-a măcelărit soţia şi a pregătit-o în conserve pentru iamă. Absolut delicioase! Nu ne dă şi noua reţeta? În restul săptămînii numai bine.

Peşti – n-aţi mai văzut-o pe bunica de multă vreme. Săptămîna aceasta vă veţi duce pînă la ea. A doua alee în dreapta, poziţia 117, în partea stîngă. Faptul că a murit acum 11 ani nu este un real impediment; păcat că plouă.

Monica NICOLAU

JURNALUL® SF

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,
Număr realizat de:
Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU,
Dănuţ IVĂNESCU, Cristian IONESCU,
Dan POPESCU
(Redactori)

Adresa redacţiei:

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. fax . 3.12.71.35;

VIDEOMANIA

The Philadelphia Experiment

SUA 1984; regia: Stewart Raffill; scenariul: William Gray & Michael Janover cu: Michael Pare, Nancy Allen, Bobby Di Ecco.

Titlul filmului, simplu şi eficient, ne duce bineînţeles cu gîndul la misteriosul experiment efectuat de marina SUA în 1943, cu scopul de a face invizibilă pentru radar o navă de război. Numai că, la scurt timp după amorsarea acţiunii, ne dăm seama de eroare, subiectul nefiind altceva decît o poveste romantată încropită pe baza imaginaţiei scenaristului. Se respectă bineînţeles reţeta americană de tip „succesul cu orice preţ", adică nu lipsesc urmările spectaculoase, patetismul adolescentin, povestea de dragoste şi happy-endul total. Explicitînd amănunţit necunoscutele amintitului eveniment într-o manieră morală şi profund sentimentală, realizatorii nu numai că nu reuşesc să convingă, ba chiar, ţinînd cont de importanţa mizei, ratează în mare măsură subiectul. Cu alte cuvinte regretele sînt lipsite de temei atît pentru cei care au urmărit filmul, cît şi pentru cei care n-au făcut-o.

Dănuţ IVĂNESCU

(va urma)

Ursula Kroeber Le Guin: Introducere la „Cuvîntul pentru lume e Pădure"

Despre ceea ce pavează drumul spre iad

Dinspre toate scrierile lui Freud, nimic nu-mi place mai mult ca afirmaţia: „Munca artistului este motivată de dorinţa de a obţine onoruri, putere, bogăţii, faimă, dragostea femeilor". Cît de reconfortantă şi de completă... explică totul în ceea ce priveşte artistul. Au existat chiar şi unii care au fost de acord cu ea, Ernest Hemingway, de exemplu; el zicea că scrie pentru bani şi din moment ce era faimos, puternic, onorat, bogat, iubit, probabil că era în cunoştiinţă de cauză.

Există şi o altă declaraţie asupra dorinţelor artistului, mai puţin confuză pentru mine:

„Puţin preţuiesc bogăţiile
Iar de iubire rîd cu dispreţ
Patima faimei fu doar un vis
Dispărut o dată cu zorii –
Şi de mă rog, doar aste cuvinte
Zboară de pe buzele mele:
– Părăseşte inima ce-o port
Şi dă-mi libertatea.

Emily Bronte a scris aceste versuri pe cînd avea 22 de ani. Era, atunci, o femeie tînără şi lipsită de experienţă, fără onoruri, fără bogăţie, fără putere, fără faimă şi după cum vedeţi, aspră faţă de iubire. Cred totuşi că era mult mai în măsură decît Freud, să vorbească despre motivaţiile artistului. Freud avea o teorie. Ea însă, avea autoritate.

S-ar putea să fie lipsit de folos dacă nu de-a dreptul periculos, să se caute o motivaţie singulară pentru o ocupaţie atît de complexă şi de lungă durată cum este arta, consider că utilizînd cuvîntul „libertate", Emily s-a apropiat foarte mult de răspunsul de care au nevoie foarte mulţi. Arta, atît din punct de vedere al autorului cît şi din cel al audienţei, este o căutare a libertăţii. Dacă accepţi asta, vei înţelege imediat de ce oameni realmente serioşi refuză şi resping arta, etichetînd-o ca „evazionism". Soldatul captiv ce sapă un tunel de evadare, sclavul fugar, Soljeniţîn în exil, sînt evazionişti. Această definire explică şi de ce toţi copiii sănătoşi pot cînta, dansa, picta, se pot juca prin vorbe, şi de ce arta este din ce în ce mai des utilizată în psihoterapie şi de ce Winston Churchill picta şi de ce mamele cîntă cîntece de leagăn şi ce e rău cu „Republica" lui Platon. Realmente, este o afirmaţie mult mai utilă decît a lui Freud deşi nici pe departe atît de nostimă.

Nu sînt prea sigură ce înţelegea Freud prin „putere". Poate că Emily nu menţionează puterea în mod semnificativ. Shelley o face, indirect; „Poeţii sînt legiuitorii ne-confirmaţi ai lumii". Ceea ce nu este, probabil, prea departe de gîndul lui Freud, deoarece nu cred să se fi referit la imediata şi plina de bucurie putere asupra materialului artistului – mîna formatoare, pasul de dans, viaţa şi/sau moartea personajelor romanului; se referea mai degrabă la influenţarea celorlalţi oameni prin puterea ideilor.

Dorinţa de putere asupra altora este cea care îi face pe mulţi să apuce calea libertăţii. Emily nu o menţionează pentru că, probabil, nu era nici măcar o tentaţie, aşa ca la sora ei Charlotte. Emily nu dădea cine ştie ce pe morala altora. Dar mulţi artişti, şi în mod deosebit cei ai cuvîntului scris, cad pradă tentaţiei. Încep prin a observa că pot face bine altor oameni, uită de libertate şi apoi în loc să „legifereze", în deplină aroganţă, ca Dumnezeu sau ca Shelly, încep să predice. În povestea asta, „Cuvîntul pentru lume e Pădure", încep cu o pură goană pentru libertate şi visare, căzînd pradă (parţial) ispitei de a predica. Ispită foarte puternică pentru un scriitor de science fiction, el avînd un contact mult mai direct cu ideile, avînd metafore formate de – sau conţinînd idei şi deci în permanent pericol să confunde ideile cu opiniile.

Am scris „The Little Green Men" (Micii oameni verzi) în iarna lui 1968 la Londra. Primul ei editor, Harlan Ellison i-a dat actualul nume cu aprobarea mea morocănoasă.

În toată perioada anilor '60, acasă în Statele Unite, am ajutat şi participat la demonstraţii nonviolente, mai întîi contra testărilor cu bombe nucleare, apoi împotriva continuării războiului din Vietnam. Nu ştiu de cîte ori am ieşit în Alder Street, în ploaie, simţindu-mă inutilă, nebună, încăpăţînată, alături de zece, douăzeci sau o sută de alte suflete nebune şi încăpăţînate. Întotdeauna era cineva care să ne fotografieze, nu ziarişti, oameni arătînd ciudat şi folosind aparate ieftine. FBI? Nebuni inofensivi? Nu ştiu. Obişnuiam să mă strîmb la ei sau să scot limba. Unul dintre mîndrii mei prieteni i-a fotografiat o dată pe cei ce ne fotografiau. Orice s-ar zice, era o mişcare pentru pace iar eu eram în ea şi aveam astfel un canal de acţiune şi exprimare pentru opiniile mele etice şi politice, total separate de scris. În Anglia acelui an, (1968), eram musafir şi străin. Iar anul a fost plin de amărăciune pentru cei ce se opuneau războiului. Minciunile şi ipocriziile se dublaseră; la fel şi crimele. Pe deasupra, începea să devină clar că etica ce aproba desfolierea pădurilor şi grînarelor şi uciderea necombatanţilor în numele „păcii" era unicul corolar al eticii ce permitea spolierea resurselor naturale pentru profitul privat şi pentru creşterea PNB, sau omorîrea creaturilor Pămîntului în numele „omului". Victoria eticii exploatării în toate societăţile părea tot atît de ne-evitat pe cît era de distrugătoare. Din astfel de presiuni, interiorizate, s-a născut povesirea, forţat, cumva contra voinţei mele. Am spus în altă parte că nu am mai scris vreodată cu atîta uşurinţă dar şi cu atît de puţină plăcere. Ştiam, datorită caracterului forţat al compoziţiei, că era să devină o predică şi am luptat împotrivă Să nu-mi spuneţi că lupta a eşuat. Nici Lyubov, nici Selver, nu sînt doar Virtutea Triumfătoare; măcar la aceste două personaje compexitatea morală şi psihologică a fost salvată. Davidson însă, este ne-complex, el este răul pur – şi nu cred la modul conştient că există oameni total răi. Subconştientul meu însă a avut alte opinii. A privit în el însuşi şi a produs, din interiorul propriu, pe Căpitanul Davidson. Nu tăgăduiesc. Implicarea americană în Vietnam aparţine acum trecutului, presiunile intolerabile şi imediate s-au comutat în alte zone; iar aspectele moralizatoare ale povestirii sînt vizibile din plin. Regret, dar nici nu renunţ. Lucrarea trebuie să se menţină pe baza acelor elemente rămase din dorinţa arzătoare ce stă în spatele oricărui protest contra unei nelegiuiri, indiferent de ce tentative există – undeva între mînie şi disperare – spre justiţie, spirit, bunăvoinţă sau libertate.

Sincronicitatea se poate întîmpla.

Aproape în orice clipă.

La cîţiva ani de la prima publicare a acestei povestiri în SUA, am avut marea plăcere de a-l întîlni de doctorul Charles Tart, un psiholog binecunoscut pentru cercetările sale precum şi pentru cartea „Stări Alterate ale Conştiinţei". M-a întrebat dacă nu cumva am modelat pe athsh-eenii din poveste după populaţia senoi din Malaezia. Am aflat astfel că senoi-ii sînt, sau erau, un popor cu o cultură fundamentată pe utilizarea viselor şi antrenamente asidui în acest sens. Cartea doctorului Tart include un scurt articol semnat de Kilton Stewart referitor la poporul senoi-lor.

„Masa de dimineaţă dintr-o locuinţă senoi este ca o clinică de vise: tatăl şi fraţii mei mari ascultă şi analizează visele tuturor copiilor...

Cînd copilul raportează un vis cu o cădere, adulţii sînt entuziasmaţi: „Este un vis minunat, unul din cele mai bune pe care poate un om să îl aibe. Unde ai căzut şi ce ai descoperit?"

La senoi, visul este plin de înţelesuri, activ şi creativ. Adulţii apelează la vise pentru rezolvarea conflictelor interpersonale sau interculturale. Ies din visul lor cu un cîntec nou, cu idei noi, cu un dans nou. Stările de trezie şi de visare sînt la fel de valabile, interacţionînd în mod complementar. Mai degrabă prin omisiune decît altcumva, articolul indică pe bărbăţii senoi ca „mari visători", femeile avînd statut social, inferior sau – ca în cazul athsh-eenilor – egal şi compensator. Nu este clară nici concepţia lor asupra divinităţii; nu practică magia dar îi lasă pe vecini să creadă că o practică, din motive de securitate. „Au constituit un sistem de relaţii interpersonale care, în psihologie sînt la un nivel de evoluţie similar televiziunii sau fizicii nucelare".

Senoii nu au avut crime sau vreun război de mai multe sute de ani.

Aştia sînt senoii, cam 12.000 de suflete, cultivînd, vînînd, pescuind şi visînd prin pădurile ploioase din munţii Malaesiei. Sau erau, în 1935, cînd şi-a scris articolul Kilton Stewart – nu ştiu să mai existe şi alte referiri la ei. Au existat ei cu adevărat, şi dacă da, mai există? În timpul de trezie, adică în ceea ce noi numim, fantastic, „lumea reală" – pentru că în timpul visării ei există, acolo, şi aici.

Credeam că mi-am inventat propriul set de extratereştri şi cînd colo, eu îi descriam pe senoi. Nu doar Căpitanul Davidson poate fi găsit în subconştient, ci şi acei oameni liniştiţi care nu se omoară între ei – numai că şi ei trebuie căutaţi. Se pare că subconştientul ne ascunde multe lucruri importante, cele de care ne temem (şi le negăm), cele de care avem nevoie (şi le negăm şi pe astea!).

Mă întreb dacă n-am putea şi noi începe să ascultăm visele, pe ale noastre şi pe ale copiilor noştrii.

Traducere de
Dan POPESCU

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Horaţiu – Olimpiu RĂDULESCU
Culegere: Doina PREOTU
Corectură:
Mihaela VANEA
Montaj offset:
Mariana SEBE, Daniel STĂNICĂ
Jurnalul S.F. este inscris
in Catalogul Presei la poziţia 2.128
Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Primăvara

Iulia ANANIA

Primăvara e un anotimp vesel, mai ales în acest an.

Dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui, te scoli să pleci la slujbă. Lumea bună s-a trezit deja, o auzi clefăind în bucătării, tropăind pe la uşile băilor, aplicînd legea lui Anthony asupra deşteptătoarelor, asupra rudelor prin alianţă ce nu şi-au petrecut noaptea în sînul familiei, asupra chibriturilor ce nu vor să se aprindă şi, cei ce lucrează în tura de noapte, asupra soţiilor ce nu vor.

Totul merge de minune. Ai reuşit să faci baie singur, să te îmbraci cu hainele tale, şi ai reuşit chiar să traversezi holul fără să te împiedici de piciorul de rezervă al fiului tău.

La masă te aşezi pe ceva atît de fragil încît abia după ce ai luat contact cu solul realizezi că fusese unul dintre marţienii ăia pricăjiţi cu două feţe, patru picioare şi patru laturi.

Goneşti cîţiva gîndaci mecanici şi bei ceva, sperînd să fie cafea. Pe felia de pîine prăjită s-a întins subtil un strat de cremă biotică de pe Pluto, ce speră că vei mai pune ceva peste ea şi se va învîrti astfel de nişte haleală. Îi înşeli aşteptările şi pleci, dezgustat, însoţit de un roi de zburătoare minuscule, cu opt perechi de aripi.

Coborînd scările, printre, realizezi că nu-ţi mai aminteşti unde ţi-ai parcat ieri maşina cumpărată de la venusian.

Oftezi din greu. Metroul nu circulă. Pe linii s-au fixat oarece gogomîrci albăstrii care, deduci din răcnetele Metrorex, consumă toată puterea instalată.

Reuşeşti să te urci pe aripa laterală a unui OZN ce gîfîie, supraîncărcat, şi în cîteva minute ajungi la instituţia ce, de două ori pe lună, îţi explică amănunţit de ce nu iei mai mulţi bani, din moment ce nu lucrezi pentru tine, ci doar pentru salariu.

După ce femeia-cu-barbă în variantă masculină, liftiera, nu reuşeşte să te convingă să participi la o lovitură de stat, te strecori pe lîngă liniile inamice (în biroul principal se desfăşoară ultimul act al negocierilor mercuriano-alfa-centauriene) şi te prăbuşeşti în spatele unei uşi capitonate.

– Salut, bătrîne! îi arunci colegului ocupat cu desfăşurarea idilei dintre el şi calendarul cu care ţi-ai petrecut noaptea, locuitor în fapt al sistemului Tau-256.

Şi cînd te gîndeşti că e abia ziua a doua a „schimbului de experienţă între civilizaţii!..."

Mega Star

Michael Mathias Prechtl – un „infractor" al imaginii

Un criminolog ar fi încîntat de Michael Mathias Prechtl, acest „infractor" care lasă atîtea amprente la locul faptei. Amprenta este, cum s-ar spune, semnătura sa, iar munca manuală se bucură la el de mare cinste. Pictor, desenator şi ilustrator de carte, Prechtl îşi creează lucrările cu degetele imprimînd personajelor sale, conturate cu extraordinară precizie, amprentele degetului gros, ale celorlalte degete, ale palmei. La prima vedere, ciudăţenia poate trece neobservată conferind chipurilor o vioiciune stranie căreia nu i te poţi sustrage. Privind mai îndeaproape nu-ţi rămîne decît să admiri impecabila tehnică a artistului. Este cu totul inimaginabil cum din amprente digitale se înfiripă figuri, corpuri, personaje. Numai animalele şi peisajele nu poartă „pecetea" sa.

Un peisaj idilic – dar pictorul şi desenatorul Prechtl ne face să vedem şi deşeurile societăţii de prosperitate care ameninţă să distrugă idila. În portretele şi autoportretele sale – în imagine, o viziune fantastică a omului Kafka – Prechtl se serveşte de amprentele digitale pentru a structura fizionomia.

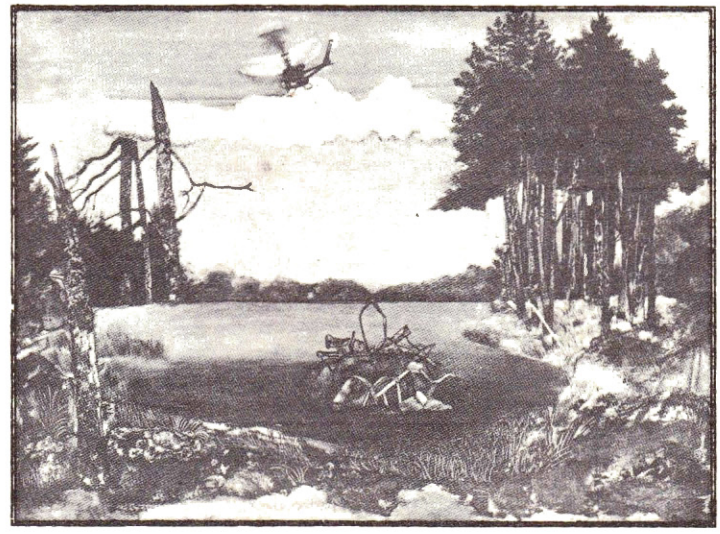

Temele picturilor şi desenelor sale sînt la fel de variate ca şi liniile mîinilor sale. Marea sa pasiune aparţine însă literaturii şi istoriei pe care o interpretează la modul său propriu, cu o fantezie abundentă şi cu o rară virtuozitate meşteşugărească. Comentariul său se ascunde şi în titlurile lucrărilor, cînd laconice, cînd explicite, deseori bizare şi de cele mai multe ori ironice. Mai ales desenele sale de inspiraţie literar-istorică se remarcă prin sensuri ascunse, prin satiră, prin ironie. Plăcerea cea mai mare pare a consta pentru acest artist în a parodia personalităţi severe şi eventimente de seamă.

De marele pictor şi grafician Albrecht Durer se simte cu deosebire legat, nu numai fiindcă a trăit şi a creat, ca şi Prechtl, la Nurnberg. Durer, pe care îl consideră un geniu al desenului şi al culorii, i-a înrîurit de timpuriu creaţia. Asimilînd elemente artistice din opera lui Durer, Prechtl le-a dezvoltat creîndu-şi un stil propriu, inimitabil. Dar perfecţiunea desenului nu constituie decît un mijloc pentru a-şi atinge ţelul. Spirit veşnic neliniştit şi critic, Prechtl doreşte să-l facă pe privitorul lucrărilor sale să reflecteze asupra stării lucrurilor, asupra celor ce nu sînt cum trebuie să fie.

Abordînd teme istorice, ceea ce se întîmplă destul de des, Prechtl nu se pierde în preamărirea eroilor, ci evocă istoria „de jos", prin prisma omului simplu. În loc de a ridica istoria pe un piedestal, cum procedează atîţia alţi artişti, Prechtl îi coboară de pe soclurile lor pe domnitorii şi conducătorii de oşti. În viziunea sa nu mai rămîne nimic din patetismul aşa-numitelor „epoci eroice". Ceea ce ne copleşeşte prin grandoare în temple, muzee şi mausolee, este redus de Prechtl la nivelul faptului real redobîndind astfel o nouă dimensiune: istoria văzută ca oră de educaţie cetăţenească. Războaiele, bătăliile, victoriile, armistiţiile, cuceririle apar în lucrările sale în toată demenţa lor. Prechtl nu se străduieşte să ne ofere o imagine echilibrată, ci declară deschis de partea cui este – nu de partea celor puternici, ci de partea celor suferinzi. „Poliţia ateniană ciomăgindu-i pe discipolii lui Socrate" se intitulează unul din tablourile sale.

Dănuț UNGUREANU

O oră și zece minute

Lucian Merișca notînd ultimele directive ale lui Dan Tărăcilă înainte de a-l conecta la 220 V

Camera de primire emana un aer jalnic de părăsire.

Într-unul din colțuri două scaune obișnuite conversau față în față sfidînd dezordinea teribilă care domnea peste tot. Pe rafturile îndoite de praful greu, antic, mormane de hîrtoage care ar fi descurajat irevocabil și din capul locului o eventuală încercare de control, își așteptau resemnate sfîrșitul, materializat sub forma unui escadron de rozători cărora le puteai ghici prezența sub dușumeaua incertă și prin pereții ramoliți. Înghițeau mereu în sec în așteptarea unui moment prielnic. Pe plafonul cojit spînzura sinistru un bec neputincios și plictisit parcă să mai facă lumină în haosul miniatural de sub el.

Reflexe și mai sinistre jucau pe perdelele lucioase de la ferestre.

Părea că tot personalul încăperii s-ar fi bulucit înspăimîntat pe ușa părăginită pentru a se salva dintr-o catastrofă iminentă. Și asta cu vreo cîțiva ani buni în urmă.

Pit se simți și el deodată părăsit și dezorientat. Evident că așteptase cu totul altceva. O primire solemnă, o discuție lungă, deschisă, reconfortantă. Poftim! Își plimbă îndelung privirile peste talmeș-balmeșul din încăpere și atinse ușor cu degetele cu un gest aproape duios marginea joasă a biroului care îl oprise la un moment dat din înaintarea șovăitoare spre fereastră.

„Și-au bătut joc de mine!" mormăi înciudat și totuși parcă ușurat și nu mai avu deloc vreme să tresară surprins de apariția grotescă din semiîntuneric.

Un creștet pleșuv se ivi cu încetinitorul de sub birou. Încet, apariția sa se întregi luînd forma unui omuleț rotofei cu ochi sfredelitori. Încercînd să muște din rămășița de corn din mîna stîngă trase un cot zdravăn în lemnul solid și indiferent. Atunci se hotărî înjurînd să iasă în patru labe de sub birou și să se întoarcă spre singuraticul său vizitator. Nu părea prea surprins ci mai degrabă de-a dreptul plictisit.

„Blestemat și afurisitul de pix" spuse el mestecînd încet „E a treia oară cînd îl pierd."

„Știu; adăugă atunci cînd Pit deschise gura, cunosc problema. Aveți permisul galben?

– Da, adică... sigur, îl am. Vreți să-l vedeți?

– Nu e cazu', am mai văzut o groază. Ține-l acolo!

Se scutură scîrbit de firimituri și porni cu pași mici spre ușa întredeschisă dîndu-l la o parte pe Pit ca pe un obiect oarecare.

– Grasule, vino sus! Gangul întunecos îi zvîrli cuvintele înapoi cu un hohot funebru de pereți goi și reci. Nimeni și nimic.

– Grasule! Îți dau zece secunde să... Unu, doi, trei, pa...

Pit îl privi curios. Din spate arăta chiar impunător. Bretelele cu catarame arginții, atenuau puțin impresia.

În secunda a patra intră grăbit un lungan cît toate zilele ținînd în mînă o galeată. În colțul gurii îi atîrna neglijent un chiștoc stins de cel puțin zece minute.

– Aruncă dracului țigara, ți-am spus că nu suport fumul. Să-ți faci un control al urechii. Ai grijă de domnu'!

– Bine șefu'! Vă rog să mă urmați!

Ieșind, Pit mai avu timp să-l zărească pe șefu' reluîndu-și poziția patrupedă și introducîndu-se cu greutate sub birou.

Lunganul înainta cu niște pași cît toate zilele și Pit îl urmări anevoie. Coborîră o scară, apoi încă una, cotiră la dreapta și se opriră în fața unei uși de fier.

„Accesul persoanelor străine strict interzis!"

Pit își stăpîni emoția cu greu. „Aici"!

„Grasul" deschise larg ușa utilizînd un speraclu și aprinse lumina.

O cameră micuță tapetată cu gust. O masă cu două scaune. Un dosar galben ferfenițit. Un ficus uriaș acoperind aproape tot peretele. Grasul lăsă găleata jos, încuie ușa și își pofti oaspetele să ia loc. Apoi intră direct în subiect.

– Presupun că v-au explicat la agenție care sînt condițiile noastre, nu?

– Da, mi s-a explicat. Iau toată răspunderea asupra mea. Nu am nici o pretenție în caz de...

– Nu așa se pune problema domnuuuu'...

Cum Pit nu binevoi să se identifice, pentru o a doua oară lunganul continuă supărat.

– În caz de... noi nu ne asumam nici un fel de răspundere. Înțeles, nu?

Pit clătină din cap afirmativ. Se simțea umilit, fără apărare.

– Dacă nu'vă deranjează prea mult, puteți să-mi spuneți și mie pentru ce v-ați hotărît s-o faceți? Nu, nu, mai bine să ghicesc eu! E vorba de o damă, nu?

„Măgarul!" gîndi Pit și obrajii i se împurpurară subit. Observînd schimbarea lunganul se repezi să dreagă ce se mai putea drege.

– Nu se merită, zău așa, nu se merită... Hm, hm...

Dar poate te interesează cum vom proceda.

– Sigur. De asta am venit.

„Grasul" își umflă pieptul și îi dădu drumul pe nerăsuflate.

– Specialiștii noștri se află într-un laborator subteran secret. Acum vreo doi ani au reușit să obțină prima noastră mostră de timp solid. Era vorba doar de vreo cinci minute. Îți dai seama că asta a întors toată lumea cu fundul în sus. Acum producem timp solid la scară aproape industrială. Se utilizează o tehnologie avansată pe care îți dai seama că nu pot să ți-o descriu, n-am voie, pe urmă, calupurile de diferite „greutăți" ca să zic așa, se ambalează în ceva ce nu pot să-ți spun și se stochează într-un loc secret.

La cerere se extrage eșantionul cerut și e transportat cu un vehicul special și foarte secret aici, urmînd un itinerar pe care...

– N-ai voie să mi-l spui, completă Pit.

– Exact.

– La agenție nu mi s-a părut o chestie așa de misterioasă. Și nici cînd am intrat în biroul șefului...

– Te referi la mizeria aia de cameră? După părerea subsemnatului, aia e o chestie deșteaptă.

Optzeci la sută din cei ca dumneata intră acolo și sînt grozav de dezamăgiți de ceea ce văd. De obicei se lasă păgubași. Sîntem scutiți în felul ăsta de tot soiul de pierde-vară care vin cu tot soiul de fleacuri. Numai cei foarte hotărîți ajung aici, la mine.

– Eș... eșantionul meu e aici?

– Sigur, ce crezi? Sîntem foarte operativi. Semnează colea! Pit se conformă cu sentimentul unui total abandon de sine.

– Așa, bun. Acum, dă-mi permisul galben!

Îl băgă în dosar și introduse dosarul într-un sertar gol. Încuie, băgă cheia în buzunar și se ridică vesel.

– Hai să mergem! Inexplicabil, chiștocul îi atîrna din nou în colțul gurii.

Pit îl urmă asemenea unui om bolnav. Nu-și dădu seama cînd ajunse în fața unui pachet de dimensiunile unei cutii de pantofi, învelit într-o foiță verzuie.

– Uite-l! Ce-ai cerut la agenție?

– O oră și zece minute. Între 18 și 19,10.

Eram în...

– Nu-i nevoie, ăsta e. Ia-l și fugi că e aproape cinci jumate'. Ai grijă, să nu-l pierzi, dar oricum nu-i nici un pericol fiindcă nu are efect decît în locul respectiv.

– Să știi că daca-l pierzi nu mai pupi altu', continua el amenințîndu-l pe Pit cu degetul.

– Bine, am să bag de seamă. Cum procedez?

– A, un fleac. Te duci frumușel acasă și la ora cutare cu o toleranță de 4-5 minute desfaci ambalajul. Ai grijă de el că trebuie să-l înapoiezi la agenție.

Pe urmă merge strună. Să nu te sperii, la început o să ai niște chestii, dar nu-i nimic periculos. Din momentul în care l-ai despachetat, cașcavalul ăsta începe să se „evapore" încet, ca o bucata de naftalină, spuse el indicînd neglijent cu bărbia eșantionul ce zăcea la picioarele lor. Baga de seamă cît ține comedia, îți joci rolul cum trebuie. Sper ca ai memorie bună fiindcă va trebui să faci totul exact ca atunci. Bineînțeles că ești liber să modifici cîte ceva pe ici pe colo, după placul inimii da' să nu exagerezi. Săptămîna trecută un tip ne-a adus poliția pe cap fiindcă în calupul pe care i l-am dat a început să cotrobăiască prin sertarele vecinului. Bun. Acum du-te și ține minte tot ce ți-am spus. Și ascultă-mă pe mine pentru dame nu merită să miști un deget.

– Bine, bine... mormăi sfîrșit Pit strîngînd o mînă lipicioasă în timp ce se îndreptau spre ușă.

O deschiseră tocmai la timp ca să audă de undeva de sus urletul disperat al șefului:

Doi dintre organizatori bocind dispariția șefului

– Grasule, vino repede sus, s-a răsturnat porcăria asta cu hîrtoage.

Lunganul suspină adînc și aruncă, pentru a cîta oară în acea zi oare, chiștocul.

– Ține-o drept înainte și pe urmă o cotești la stînga. Oricum nu poți să-ți bagi nasul nicăieri.

Vin, ho, că vin, doar nu sînt pe șenile!

Apoi o zbughi lăsîndu-l singur. Pit o porni și el încet spre ieșire, zgribulit,

strîngînd sub braţ frîntura de timp în care îşi pusese atîtea speranţe.

Urmare din pagina 5

***

Şedea imobil pe scaun privind terorizat pachetul verzui de pe masă. Mai erau cinci minute dar degetele refuzau să atingă foiţa cu nuanţe nefireşti.

„Sigur că da, se distinse brusc, înseninîndu-se, sigur! O glumă, o glumă de prost gust, poate o escrocherie. Mîine vor vui ziarele şi eu ca atîţia alţi mă voi face de rîs. Unde ţi-au fost ochii? Minte de copil!

Începu să mîngîie îndelung pojghiţa verzuie lăsînd gîndurile să-i hoinărească. Ziua aceea îi stătea acum ca un ghimpe în inimă. Lucrurile îi apărură cu o claritate uimitoare ca şi cum s-ar fi petrecut cu cîteva minute în urmă. Îi reveni subit chiar şi indispoziţia din seara aceea. Rememoră înfrigurat cearta cu Alice, cîteva ironii, apoi cuvinte grele, reproşuri. Şi palma aceea blestemată într-un moment de nebunie.

„De ce am lovit-o? De ce? Nu trebia să fac asta, orice s-ar fi întîmplat! Nu, nu trebuia!".

„Dar şi ea m-a lovit"– ţipă un alt eu revoltat, plin de ură. M-a rănit fără milă deşi ştia cît rău îmi provoacă amintirile acelea".

„Nu! Orice s-ar fi întîmplat nu trebuia s-o lovesc. Mă doare şi mai mult despărţirea. Vom fi fericiţi. Vom fi fericiţi..."

„Eşti sigur că n-ai s-o faci din nou? Eşti sigur că te vei lăsa călcat iarăşi în picioare? Eşti aşa de sigur?

„Da, acum ştiu. Acum sînt sigur. Nu va mai fi nimic rău. Ea a plecat şi nu s-a uitat în urmă. M-a lăsat pustiit şi fără lumină. Acum ştiu ce înseamnă singurătatea. Acum ştiu ce înseamnă să aştepţi. Acum ştiu.

– Ultima şansă! glăsui cu voce tare întorcîndu-se spre pachet.

Desfăcu cu gesturi febrile foiţa verzuie şi ascunse cu mişcări de om hăituit masa spongioasă, cenuşie sub un fotoliu. Apoi se aşeză suflînd greu.

Cîteva clipe nu se întîmplă nimic. Brusc încăperea se legănă uşor fără ca vreun obiect să se clintească. Scîntei minuscule apărură pentru o clipă. Uşoare pocnituri în urechi.

„Începe" se gîndi. „Nu trebuie să mă sperii, nu, nu trebuie!"

Camera se umplu încet („ca în filme") de o lumină difuză care domni timp de cîteva secunde împrumutînd pereţilor o ciudată fosforescenţă. Apoi se risipi încet şi se înstăpîni o tăcere mormîntală. Pit fu cuprins şi el de o linişte reconfortantă. Se simţi fericit şi relaxat şi nu se mira de loc atunci cînd uşa bucătăriei se deschise uşor şi Alice intră îmbujorată cu sandalele într-o mînă.

„Trebuie să fiu supărat" – se gîndi.

O clipă se simţi ispitit să o atingă ca să se convingă că e reală. Realiză dintr-o dată că ea exista cu adevărat în timpul ei. Înstăpînit pentru o oră în camera minusculă, intrusul era el, rupt de prezent ca să-şi repare trecutul.

„Trebuie să fiu supărat" se gîndi iar şi îşi începu jocul care îi dădea atîtea iluzii.

– La ora asta, Alice?

– Ne-am întîlnit întîmplător trei colege de şcoală şi am sărbătorit evenimentul la Eva. Zău, Pit, nu merită să faci mutra asta, a fost ceva cu totul spontan şi foarte plăcut.

El se simţi răscolit pînă în străfundurile sufletului şi conştiinţa se clătină ameţită vreme de cîteva secunde. Totul, totul ca atunci...

Înnădi iarăşi dialogul. Cuvintele ţîşneau acum singure de pe buze.

– Spontan, da, probabil. Păcat, pentru cine plăcut? Pentru un soţ care aşteaptă şase ore să audă soneria sau telefonul, torturat de cele mai negre gînduri?

Un fulger sticli în ochii ei frumoşi şi Pit ştiu că acum, temperamentul ei meridional se va dezlănţui.

– Lasă, bătrîne, nu dramatiza. Dintotdeauna

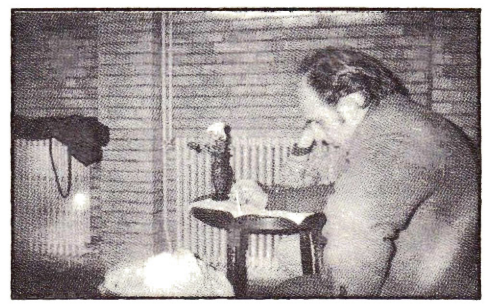

Alin Gălăţescu – Radio Tinerama alaghercomalagher

teatrul a fost marea ta slăbiciune. Crezi că mă voi lăsa din nou impresionată de cîteva fraze de operetă? Ai uitat că şi o soţie poate aştepta în acelaşi fel? Ai uitat cu siguranţă. Egoismul tău natural te protejează mai bine decît pereţii ăştia groşi.

Pit se afundă treptat ca într-un fel de ceaţă deasă, de nepătruns. Îi auzea vocea de undeva, de foarte departe şi răspundea cînd şi cînd mecanic, fără să gîndească. Îşi dădu seama mai mult după tonul grav al glasului ei că cearta se apropie de punctul culminant.

Numai o clipă se lăsă cuprins iarăşi de indispoziţia de care se temea cel mai mult dar se strădui să o alunge imediat. Vocea îl readuse pe pămînt.

Norman Spinrad regretînd că s-a apucat de scris

– Şi moartea lor, a copiilor noştri, tot o neglijenţă de-a mea, Pit? Tot ce aveam mai scump s-a pierdut din nepăsarea soţiei tale? Om fără inimă, unde-ţi sînt lacrimile pe care le-ai risipit cu dărnicie în stînga şi în dreapta atîta timp?

„Acum" se chirci îngrozit." Acum, asta e"!

Revăzu, tremurînd tot, ca în chinurile febrei, îngrozitorul accident. Trupurile mici carbonizate, contorsionate de explozie, zăcînd pe iarba proaspătă. Ochii mari ai Alicei fixaţi cu demenţă pe căluţul de lemn ale cărui roţi continuau să se învîrtească. Lumea pestriţă, curioasă dînd buzna din toate părţile peste el. El însuşi cu hainele fumegînd, cu mîinile arse, încercînd cu disperare o minune.

„Nu, nu, nu trebuie!" O mie de sori îi explodară în creier...

***

Lîngă fotoliul sub care ultimele fărămituri de trecut îşi făceau conştiincios datoria zăcea o pereche de sandale ca oricare altele.

Trupul ei frînt de la mijloc se desena nelămurit pe pardoseala dură, lucioasă, pe care începea deja să se lăţească o pată negricioasă, înfiorătoare. Pe peretele din faţă, pendula veche, tainică, începu să-şi depene cu glas prelung de bronz masiv cele şapte note ale orei din amurg.

Degetele lui strîngeau albe statueta grea de lemn în vreme ce gîndurile izbucniră furioase căutînd sălbatice o ieşire, asemenea unui roi de albine.

„Nu, nu se poate, nu se poate..." Ea nu e cea adevărată, nu poate să moară. Eu nu pot s-o ucid, sîntem în timpuri diferite, timpul; timpul, da, el e cel care... Urît... ce vis urît! Sigur că da, un vis urît... Mă voi trezi de îndată. Timp solid, ce prostie... Acum mă voi trezi..."

„Dumnezeule!" urcă spre buze un urlet animalic dar nu răsună nimic în camera întunecată acum.

Am ucis-o, am..."

Brusc, se întoarse îngrozit către verandă.

***

– Grasule, vino imediat sus! Hai, bagă viteză! Tropăitul lunganului şi zdrăngănitul găleţii se topiră dincolo de uşă ca şi cum s-ar fi îndepărtat. Apoi balamalele protestară vehement şi omul intră îndoindu-se uşor de mijloc.

Şefu' îl cîntări scurt, dintr-o privire şi se făcu că nu observă chiştocul.

„Eşti şi tu o poamă..."

Începu să măsoare agitat încăperea în lung şi în lat trăgînd de bretelele ce ameninţau să sucombe brusc sub presiunea enormă a degetelor rotunjoare.

– Te duci imediat şi bagi dosarul pe foc! Arunci cenuşa la canal. După aia mai torni acolo vreo două găleţi pline ochi.

Tragi un şmotru ţapăn ca pentru final! Ai înţeles? Executarea!

– Bine şefu' da...!

– Gura! Nici un da'! Fă ce ţi-am spus, cap de cremene! Stai! E mai bine să ştii şi tu.

Individul ăla, cum îl chema... Ăla brunet de joia trecută...

– Clove. Pit Clove.

– Aşa. Şi-a lichidat dama. Cu ceva mare şi greu. Am văzut şi eu pozele. Tipul a lucrat la sigur dar cam murdar.

Lunganul holbă ochii ca şi cum i-ar fi lipsit lumina. Apoi fluieră a pagubă.

– Păi, el... Fir-ar al dracului şi i-am spus să stea cuminte. Tipele astea nu scapă o ocazie să te bage în bucluc. Şi noi?

– Nici un pericol. S-a aranjat frumos. Cînd a ajuns poliţia acolo tipul a încercat s-o şteargă. Îi ştii pe ăştia noi, îi mănîncă palmele cînd e vorba de apăsat pe trăgaci.

– E... e mort?

– De-a binelea. N-a răsuflat nimic despre noi. Hai, acum cară-te şi fă ce ţi-am spus!

Dădu drumul brusc bretelelor exasperate şi porni cu un aer marţial şi un pic filozofic către birou. Se auzi un trosnet sec sub tălpile sale groase care ar fi avut datoria să-l înalţe cu cîţiva centimetri.

Se aplecă repede şi culese rămăşiţele jalnice ale unui obiect nedefinit pe care le aruncă scîrbit pe fereastră.

– Poftim, mormăi privind înciudat spre lunganul care se stăpînea din greu să nu chicotească, mi-am găsit şi pixul!

Aurel GANEA

Igienistul de subconstient

Sau epuratorul de subconştient, sau spălătorul de subconştient, sau terapeutul de subconştient, sau printre ei.

Reclamă, tăind luminos, oblic, faţada unei clădiri. „Bar de noapte dietetic". De mai multe ori şi în mai multe culori. „Bar de noapte dietetic", încă o dată, pe culoarea banală a lămpilor cu mercur, apoi: „Experiment, experiment, experiment. Incursiunea holografică în subconştient. Cu public." Reclama se stinge. Apare din nou, în culori violente, repetîndu-se suficient. „Discreţie garantată"... ba nu, reclama cere un fond întunecat. În restul Artissaniei este lumină, este zi. Absorbţie totală de fotoni.

Artissanienii, cuminţi şi neîncrezători, citesc reclame, ziare, cărţi de vizită. Şi cîte unul se opreşte brusc, ozeneistic, se repede la primul chioşc şi cumpără un nimic, pastă de dinţi sau şampon pentru gene.

(Eu, ce să fac? Suspectez degeaba intrarea barului. Se deschide abia după miezul nopţii. Şi nici bani n-am.)

Şi exact la miezul nopţii încep să vină clienţii. Costume corecte. Se înscriu cu o zi înainte. Identificarea – prin amprente. Robotul de la intrare îi verifică atent. Îi suspectează. Următorul le controlează costumul. Pentru o pată clientul este trimis acasă, cu scuze.

(Încerc şi eu să intru, cu o legitimaţie de autor. Nu ţine! primului robot îi spun că sînt android, celuilalt îi întrerup alimentarea).

Sala e cît se poate de mare. Mese rotunde. Scaune rotunde. Afişe rotunde. Pe care scrie: „panem, whisky et circensis". În mijlocul sălii, o estradă. Rotundă.

Şi muzică. Rotundă. La mese, cîte două familii. Bărbaţii: sobri, simpatici, sublimi, sportivi, stilaţi, senini, solidari, spontani, spirituali, sănătoşi, solizi, serviabili. Femeile: surîzătoare, simpatice, seducătoare, suple, suave, savuroase, stimabile (ce poftă îmi e de un citat din nenea Iancu!), sfioase, sclipitoare, sculpturale, scumpe, sentimentale, stimulante, superstiţioase, surprinzătoare, suspicioase... da, exact! senzuale. (Să mai spună cineva că nu-mi adjectivez suficient personajele!)

Pe mese, *panem et whisky*. În mese, fibre de sticlă şi cîte patru numere. Sub mese, covor antielectrostatic. Lîngă mese, alte mese. Luminile reclamei se reflectă spasmodic pe sticle şi pahare. Am uitat să vă spun că în sală mai e şi întuneric.

Un spot de lumină. Pe estradă apare igienistul de subconştient, aceleaşi adjective ca şi pentru bărbaţi. Poate puţin sumbru şi sarcastic. Poate.

Începe să argumenteze. Pentru sănătatea clientelei şi confortul său psihic se recomandă spălarea subconştientului de resturile unor situaţii şi stări negative. Se eliberează astfel celulele nervoase încărcate inutil. Metoda e simplă şi cere, e drept, şi puţină hipnoză. Situaţiile negative vor fi holografiate pe estradă. Pentru discreţie cere să nu se aprindă nici o lumină. Persoana de analizat va fi desenată la întîmplare.

Termină introducerea. Se începe experimentul.

– Pentru stimularea activităţii dumneavoastră cerebrale, vă rog să repetaţi, cu toţii, după mine, în picioare: „Amore-more-ore-re probantur amicitiae."

Clienţii scandează: Amore-more-ore re probantur amicitiae" în 5 secunde, apoi din ce în ce mai repede, sacadat, „amore-more-ore-re probantur amicitiae", şi mai repede, în ritmul unei locomotive străbune cu abur (locomotivă împodobită cu panglici albastre, ar spune poetul), ajungînd să rostească totul în 2 secunde (acarul dispare cu felinaru-i în ceaţă, estrada se umple cu şine contorsionate, un ţipăt... oh! nu!...) Din toate difuzoarele sălii... din toate difuzoarele se aude strigătul igienistului: „Hooop!" Clienţii se opresc. Se aşează.

(Aplecat, aprind o lanternă minusculă şi răsfoiesc discret o carte, Vasile Andru – „Viaţă şi semn", cine ştie, poate am şi eu nevoie de igienizare, pentru scris; nu găsesc, ascund cartea.)

– Atenţie, se alege pacientul. În noaptea aceasta se aplică formula $(n^2 + n+2)/2$. Cineva să spună un număr. Pînă la 30. Întreg. Din două cifre. Mai tare! Da... 11.

Face rapid calculele. 121 plus 11 plus 2 egal 134. Supra 2 egal 67. Pacientul va fi cel din dreptul numărului 67.

(Suma celor două numere este mereu 13. Cu două nopţi în urmă a fost ales 85, apoi 76, astăzi 67. Şi dacă mă aşez şi eu mîine pe 58? Suficienţa asta incriminantă a raţiunii, inducţia completă!)

Îl hipnotizează. Două raze tăioase, oscilante, decupează pe chipul lui 67 pete mici de lumină (încerc să le stochez în memorie; aş vrea să-i văd expresia feţei, dar creierul refuză să integreze informaţiile prea disperate.)

Holografele lucrează. Scene din viaţă. Spaime, repulsie, resentimente, ură. Nu pot înţelege ideea de spectacol, stupidă şi inutilă. În fiecare noapte se curăţă cîte un client. mereu altul. .Dar clienţii sînt mereu aceiaşi.

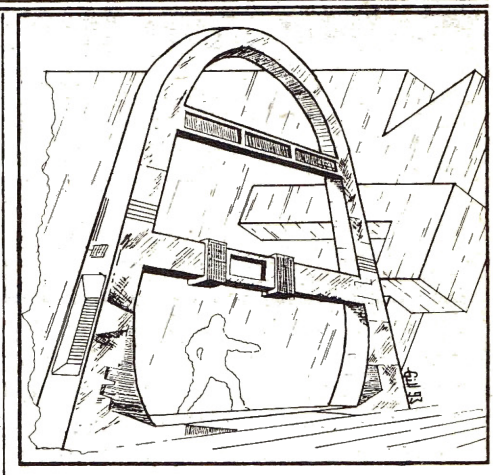

Clienţi vechi. Aşteptîndu-şi rîndul.

Mă plictisesc. Plec. O navă imensă obturează cîteva clipe luna de serviciu din acea noapte. Lumina rogvaiează în jurul bordului halouri efemere. Trebuie că este „dresorul de fantome". L-am uitat, interzis de Dick, în proza anterioară. Artissanizează. Deci fiinţa aceea de hîrtie a devenit reală şi face afaceri cu fantome! Şi dacă aş rupe proba? Şi fiinţa mea interioară, nededată la epic, se zvîrcoleşte sub pulsiunile dureroase ale tristeţii tatălui risipitor, ce şi-a uitat fiii în lume; complexul arţarului. Va trebui să devin şi eu clientul igienistului? Nu ştiu.

Distrat, nu-l văd pe cel care-mi strecoară în mînă un petic de hîrtie. De unde hîrtie aici, în Artissania? Citesc:

„Cenaclul „Pozitronic" asigură următoarele servicii la domiciliu:

1. Mutări de mobilier prin efectul de cîmp unificat.
2. Testări de aptitudini SF cu mijloace moderne.
3. Protecţia tacîmurilor împotriva efectului Gellert (metoda fraţilor Penny).
4. Depanări proze SF şi asistenţă SF garantată.
5. Călătorii în timp în situaţii existenţiale critice, de probabilitate 1: accidente, altercaţii casnice, adultere, căderea la examene (metoda Horny) etc.
6. Depanare OZN-uri de agrement."

Trec peste restul punctelor. Mă interesează doar al patrulea. Undeva, în josul paginii, văd scris cu minuscule: „Adresaţi-vă preşedintelui cenaclului, John Callin Icy."

Vreau să ajung la ei. După ce îmi voi cumpăra o pungă cu miros de cenaclu. Dar cronometrul meu, neliniştit, se înfioară. La un salt brutal, înapoi, în timp plonjez într-un întuneric anti-Moody, pagina din faţa mea devine copac, iar rîndurile acestea rod nepîrguit de trudă nevolnică, vremelnică pulbere pre aripa clipei. Iară îndrăzneala ce au luat întru rostuire de chipuri şi lumi neştiute, îi aspră cercare de minte şi lăcrimare de suflet iaste. Dară domnia mea de am păcătuit ce am păcătuit aice, smerită rugăciune fac vouă, zămisliri de voroave, a nu întuma cinstită faţa voastră de la mine şi cu fiiască supunere mă plec glavei voastre, cercînd a răzbi lîngă ceaţă şi fum trupurile voastre cele părelnice.

Walter Jon Williams – copilul teribil al Cyberpunk-ului american

WJW s-a născut în 1953, în SUA, bineînţeles. Debutează relativ tîrziu pentru un american – cu „The Privateer" (1981) o povestire mărinărească, urmată, în curînd, de altele de aceeaşi factură, toate publicate sub numele de Jon Williams.

Science fiction începe să publice trei ani mai tîrziu, „Ambasador of Progress" (1984) fiind un roman extraordinar despre o femeie agent a cărei misiune este să reînvie civilizaţia şi care contactează o planetă ai cărei colonişti abandonaţi au ajuns într-un stadiu de semi-feudalism.

„Knight Moves" (1985) descrie încercarea unui nemuritor extrem de puternic, de a descoperi tehnica transmiterii materiei şi abandonarea Pămîntului repopulat de el cu creaturi fantastice luate din mitologie. Romanul este scris într-un sitl ce aminteşte de cel al lui Zelazny în anii lui de început.

Doar odată cu apariţia curentului **cyberpunk** pare WJW să-şi găsească măsura talentului său literar. În seria „Hardwired" (1986), compusă din povestirile „Video Star" (1986), „Voice of the Whirlwind" (1986) şi „Solip: system" (1989) împleteşte în inflorescenţe baroce şi extrem de detaliate o invazie de *gadget*-uri biologice şi efectele (romanţate) ale puternicelor corporaţii şi ale rapidelor transformări tehnologice asupra outsiderilor societăţii. Prima povestire, în care populaţia oprimată a unui Pămînt revoltat, dar învins, se opun corporaţiilor orbitale dominante, s-a dovedit suficient de populară pentru a genera un joc pe roluri în ciuda improbabilităţii unei mari părţi a naraţiunii; jocul este prezentat în „Hardwired: The Sourccebook" (1989). În a doua povestire, mult mai reuşită, clona unui soldat cîndva alienat – al corporaţiilor, adusă la viaţă după moartea originalului, e hăituită pentru elucidarea decesului primului, naraţiunea iese în evidenţă prin foarte multele noţiuni din doctrina Zen şi speculaţii asupra naturii identităţii.

Seria „Crown Jewels" compusă din „The Crown Jewels" (1987) şi „House of Shards" (1988), e un „divertisment" ce descrie aventurile unui hoţ, într-un viitor de tip oriental al culturii umane, extrem de influenţat de extratereştrii al căror stil este socotit sacru. Dar WJW îşi păstrează o viziune cyberpunk foarte personală pentru următorul său roman important, „Angel Station" (1989), în care grupurile familiare ale neguţătorilor interstelari luptă împreună pentru a supravieţui giganticelor corporaţii care le limitează pieţele şi le distrug cele mai firave şanse de a face comerţ cu noile rase extraterestre descoperite.

„Facets" (1990) reuneşte cele mai multe dintre poveştile sale scurte. În angoasanta „Days of Atonement" (1991) WJW „virează spre viitorul apropiat al USA în care un şerif „macho" dintr-un orăşel se chinuie să înţeleagă necesităţile fizice ale unor indivizi aparent reînviaţi de „Advanced Technological Laboratories", situate în apropiere. „Aristoi" (1992) merge în cu totul altă direcţie, spre viitorul îndepărtat şi pare încă o dată să-l evoce pe Zelazny.

Ingenios, energic şi bine informat, WJW este mai mult decît acasă printre figurile majore ale genului sf din anii'80 şi '90.

Alte lucrări:

„Elegy for angels and dogs" (1990) şi „Dinossaurs" (1991).

Walter Jon Williams

PEISAJ EROGEN

Din sînul stîng al lui Babette se ridică fum cînd laserul cauterizant al doctorului Talbot îşi atinge ţinta. Colagenul şi elastimul se evaporă sub asaltul precis al fotonilor coerenţi, dezvăluind straturi galbene de grăsime. Laserul încetează să pulseze, se roteşte într-o nouă poziţie, porneşte din nou. Sîngele şuieră şi degajă aburi. Pe măsură ce grăsimea arde se face simţit un miros greţos. Izul sângelui, al dezinfectantului, pluteşte spre nasul sensibil al lui Talbot.

Curgerea sîngelui încetează cînd laserul cauterizează vasele de sînge vătămate. Talbot extrage cu grijă ţesut mamar, apoi face o pauză. Aceasta este cea de-a patra repetiţie a operaţiei de reducere a cutei submamare a lui Babette, iar acţiunea lui, cînd va veni adevărata operaţie, nu va trăda o asemenea atitudine evazivă. Face o pauză nu din cauza nesiguranţei, ci din cauza unei idei noi.

Odată ce ideea capătă formă,Talbot o pune în practică fără ezitare. Tot ceea ce trebuie este un implant gelplast puţin diferit. Mişcările îi sînt precise. Termină sînul stîng, apoi îl modifică pe dreptul după linii similare.

Imediat cum sînt lipite la loc marginile rănilor,Talbot îşi aranjează masca neagră, opacă, într-o poziţie mai confortabilă şi modifică indicele *t*. Urmăreşte cum cei doi sîni se vindecă, rănile se închid, ţesutul cicatrizat se formează. Îşi potriveşte masca din nou şi evaporă cicatricele cu fulgerările precise ale laserului. Apoi îşi priveşte opera cu atenţie.

Din cauză că a intrat prin partea inferioară a fiecărui sîn, ambii sîni au fost traşi în sus pe peretele toracic al lui Babette. Întinde

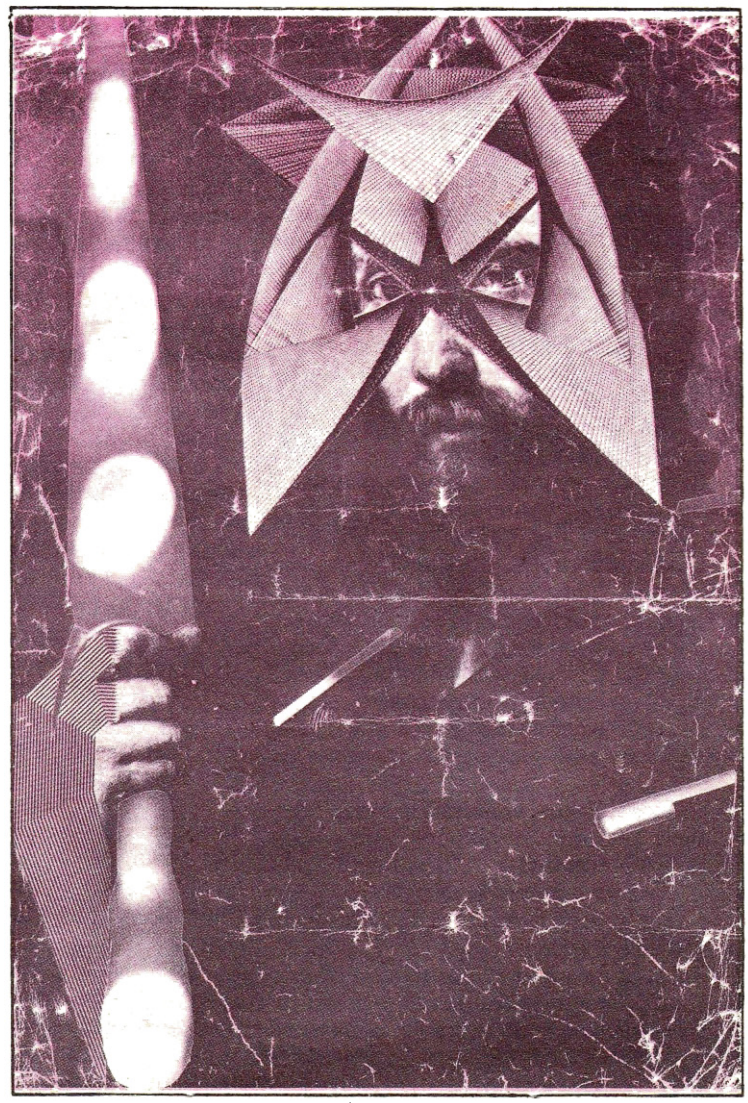

mîinile, trage fiecare sîn într-o poziţie normală. Căldura corpului i se infiltrează prin mănuşile chirurgicale.

Merge împrejurul mesei de operaţii, studiind rezultatul. Face cîteva înregistrări ale înfăţişării fiecărui sîn, măsoară unghiul părţii inferioare, apoi ridică pacienta pentru a observa efectele gravitaţiei. Repetă fotografiile şi măsurătorile.

Gură îi este cam uscată. Pulsul îi este uşor ridicat. Crede că a făcut o treabă foarte bună.

Se ridică în picioare şi respiră adînc de cîteva ori. Lui Babette, e sigur, are să-i facă plăcere.

Talbot se întinde pentru a închide un întrerupător mental, iar pacienta lui dispare.

Şalupa de douăzeci de metri a lui Talbot se leagănă sub o altă rafală de vînt. Talbot soarbe apă minerală fără gaz, în salon şi priveşte trăsăturile zîmbitoare ale soţiei sale transmise din Tahiti prin satelit şi materializate în centrii săi optici. Soarele Pacificului, observă, face să-i răsară pistrui.

- Borodinii au fost foarte drăguţi, spune ea. Trudi şi cu mine ieşim în fiecare zi.

- Te rog, transmite-le toate cele bune, zice Talbot.

Prima sa soţie, Natalie, fusese o colegă de la facultatea de medicină care spera şi ea să-şi facă un nume în designul corporal - căsnicia dăduse greş, credea Talbot, din cauză că semănau prea mult, din cauză că aveau în comun prea multe obsesii. Dimpotrivă, el şi Sarai au puţine în comun şi mariajul pare să fie un succes.

Omoplaţii ei fuseseră aceia care-l atraseseră la început. I-a văzut mai întîi aici, pe Montserrat, în timp ce Sarai mergea pe plaja neagră, vulcanică, şi se juca de-a fripta cu oceanul care urca. Era cu spatele la el şi, în timp ce o privea, l-a străbătut un fior din cauza extraordinarei libertăţi a omoplaţilor ei dedesubtul pielii suple - se mişcau cu o independenţă rar întîlintă, creînd un joc impresionant de piele şi umbră. Era aproape ca şi cînd omoplaţii ei erau vîrfurile unor aripi în creştere. A ştiut pe loc că trebuie să o cunoască.

S-a prezentat şi s-a oferit să-i cumpere ceva de băut. Corpul ei era mignon, cu sîni atît de mici încît putea să-i acopere cu un pahar de Martini fără să-i deformeze. Eticheta de pe slipul costumului ei de baie o costase din fondul personal de economii echivalentul a două luni de lucru prestat de-un muncitor obişnuit de pe Pămînt. Oasele ei erau bune, părul îi era brunet, ochii aveau nevoie de retuşări. I-a spus că era studentă la colegiu, în vacanţă. I-a explicat strategia sa pentru evitarea ridurilor şi a celulitei. El i-a lăudat omoplaţii, iar ea a părut să-l creadă. I-a spus că e bogat şi poate s-o facă frumoasă. Ea a crezut şi asta.

Talbot i-a retuşat ochii şi nasul, gura, urechile şi pectoralii, sînii şi şoldurile. I-a modificat pometii şi linia maxilarului, a îmbunătăţit curba feselor şi linia gambelor. I-a restructurat orbitele oculare ca să nu acumuleze grăsime în imponderabilitate şi ca să arate cel mai bine în expediţiile pentru cumpărături pe L4. I-a tatuat interiorul încheieturilor cu semnătura lui aşa încît să ştie toată lumea cine i-a făcut designul. I-a dat bani şi a lăsat-o să-i etaleze semnătura, designul, în fiecare staţiune la modă din sistemul Pămîntului. Era o reclamă minunată.

Plin de respect, i-a lăsat omoplaţii în pace.

Auzise lumea spunînd că relaţia lor era inconsistentă. Ridicol. Era bazată pe lucrul pe care amîndoi îl proslăveau, îl adorau pe deplin, corpul ei. Ce ar putea fi mai profund decît asta?

În plus, dacă se plictisea vreodată de ea, putea pur şi simplu s-o transforme în altcineva. Ar fi fost destul de simplu.

- Văd că ţi-au ieşit cîţiva pistrui, zise el.

Trece o pauză de jumătate de secundă, datorată încetinelii legăturii prin satelit, iar apoi Sarai devine nesigură.

- Crezi că ar trebui să nu mai stau la soare?

- Cred că arată atrăgător.

Sarai se înveseleşte, cel puţin după intervalul de o jumătate de secundă. Îi apare o strălucire în implanturile Optrim TM cenuşii.

- Dar eu n-aş exagera, o avertizează Talbot.

Promite să fie atentă cu soarele. Îi trimite un sărut prin legătura din interfaţă.

- Te iubesc, spune ea.

- Şi eu te iubesc.

Imaginea se şterge din mintea lui Talbot. Imaginea lui Babette este deja acolo pentru a o înlocui.

Domnul Alexandru este agentul lui Babette în relaţiile cu dr. Talbot. Părul şi sprîncenele îi sînt nefiresc de negre şi poartă o mustaţă subţire cît un creion şi un monoclu fumuriu. Ochiul vizibil este un Optikon Şapte, culoarea Căprui Sentimental™.

Alexandru este bronzat şi părul său scurt este despărţit la un milimetru de linia centrală. Are poate şaizeci de ani, dar nu arată mai bătrîn de douăzeci şi cinci. Chirurgia lui cosmetică e foarte bună, iar dacă Alexandru n-ar fi preferat un stil în mod deliberat artificial, cu arcade şi pometi proeminenţi, retuşul ar fi fost indetectabil.

Şalupa se cutremură sub un talaz venit dinspre fisura din vulcanul insulei Monserrat. Din cauza posibilităţilor deschise celor ce trag cu urechea, Alexandru preferă să nu folosească interfaţa pentru întîlnirile sale cu dr. Talbot şi în loc de asta îl vizitează pe Talbot pe iaht.

- În privinţa triunghiului femural şi a pubisului, spune Alexandru. Lui Babette i-ar plăcea să vadă proiectele acestora cît mai curînd posibil.

- Natural. N-am făcut decît nişte tatonări în această direcţie, dar cred că sînt pregătit să-mi discut ideile.

- Fireşte. Aveţi o simulare pregătită?

Talbot zîmbeşte.

- Doriţi să intrăm în interfaţă?

Cu degetele sale lungi, artistice, de chirurg, Talbot îşi introduce jack-urile pentru interfaţă în mufele craniene. Contacte de ceramică şi aur se cuplează cu precizie. Închide ochii, trimite impulsuri

codificate computerului de la bord, iar pubisul lui Babette înfloreşte dinaintea cortexului său vizual, montat pe un fundal contrastant de gri-cărbune, neutru.

- Este vorba despre două puncte, spune Talbot. Mai întîi, triunghiul femural, anume cele două cute adînci de la încheietura şoldului cu coapsa, prima între sartorius şi adductor longus, a doua între sartorius şi tensor fascia lata.

- Exact.

Vocea torcîndă a lui Alexandru ajunge la Talbot atît traversînd scurta distanţă dintre ei cît şi prin interfaţă, creînd un efect stereo care-i distrage atenţia.

- Deşi umbra plăcută cauzată de jocul în ansamblu al muşchilor de pe coapsa interioară poate fi accentuată doar prin dezvoltarea muşchilor înşişi, Babette a indicat că doreşte ca sartorius să fie făcut mai proeminent pentru a accentua cutele de pe fiecare parte. Acest lucru poate fi realizat disecînd muşchii longitudinal şi ataşînd un implant Plianon femurului.

Talbot declanşează simularea pe computer, arătînd diferite stadii ale operaţiei; muşchii sînt ridicaţi grijuliu în afară cu cîrlige îmbrăcate în teflon, implantul se cuibăreşte în noul lui lăcaş.

- Plianon este mult mai neted decît osul şi muşchiul va aluneca peste el într-un mod natural. Rezultatul...

Derulînd simularea pînă la sfîrşit.

-... ar trebui să fie un sartorius provocator în etalarea sa de suplete şi umbră, dar fără înfăţişarea caracteristică a unui artefact.

Simularea lui Babette începe să efetueze genoflexiuni lente. Umbre se joacă pe pielea care flexează, pe muşchii de panteră. Punctul de vedere rămîne la nivelul pubisului.

- Foarte bine, doctore.

Chiar şi prin interfaţă Talbot percepe interesul intens al lui Alexandru.

- Pot avea o copie a acestei înregistrări?

- Bineînţeles.

- Inclusiv cu comentariul dumneavoastră?

- Îl înregistrez.

- Foarte bine. Acum - a doua problemă pe care aţi menţionat-o?

- A. Linia pubisului lui Babette.

Simularea lui Babette îşi întrerupe mişcarea şi se fixează în poziţia pe vine, cu genunchii depărtaţi, tălpile lipite de podea. Talbot materializează o imagine a propriei sale mîini, cu arătătorul întins, ca un auxiliar vizual.

- Observaţi seria de rotunjimi expuse în schiţă, trei pe fiecare parte a liniei centrale. Cea mai lungă şi mai plată este gracilis, care este muşchiul superficial de pe partea inferioară a coapsei. Dat fiind că se întinde de la capătul tibiei pînă la jumătatea anterioară a arcului pubian - cu alte cuvinte de sub genunchi pînă la aria pubiană propriu-zisă - are cea mai bună definiţie în această poziţie stînd pe vine.

Propria mînă a lui Talbot, mîna sa adevărată, se mişcă în tandem cu simularea ei în timp ce aceasta din urmă alunecă de-a lungul părţii inferioare a coapsei simulate. Contactul tactil iluzoriu şi căldura, artefacte ale simulării, se preling de-a lungul buricelor degetelor sale. Constatase că programarea tactilă era insuficientă şi programase el însuşi această porţiune.

- Eu personal, am senzaţia că nu este nevoie de amplificarea artificială a acestei trăsături, spune el. Ea însăşi este foarte proeminentă.

- Am să fac o notă în privinţă asta.

- Cea de-a doua rotunjime - mîna simulată descriind un arc - este în spatele primei, şi constă în principal din rotunjimile inferioare adipoase ale feselor, aşa cum apar văzute din faţă. Dat fiind că intenţionăm să ridicăm fesele într-o altă operaţie, rotunjimea se va diminua.

Simularea evoluează întocmai.

- Dacă Babette are senzaţia că partea inferioară a rotunjimii naturale este atractivă, putem adăuga pernite subcutanate pentru a o accentua. Operaţia este foarte simplă şi poate fi făcută în acelaşi timp cu ridicarea fesei.

- Înţeleg.

- Aveţi vreo idee despre dorinţele lui Babette în această privinţă?

- Bănuiala mea este că va dori să păstreze acea rotunjime sau ceva asemănător cu ea.

- Atunci voi face pregătiri şi voi trece în revistă simulări despre o gamă de pernite subcutanate.

- Mulţumesc. Le voi lua la următoarea mea vizită.

- A treia rotunjime - mîna formînd un căuş delicat dedesubtul pubisului - este protuberanţa labiei mari.

- Nu e suficientă, spune Alexandru. Babette nu este bine dotată sub acest aspect.

Talbot îi simte încruntarea.

- Eu credeam mai degrabă că pubisul nu este suficient de

CE-ŞI FACE OMUL CU MÎNA LUI

DUPĂ O POVESTIRE DE: ISAAC ASIMOV
DESENE DE: LUCIAN BĂLILĂ

proeminent.

- În momentul de față Babette are permițe subcutanate în labii.

- Problema cu un implant în labium majus este că e cam artificial la pipăit. Într-o situație intimă poate fi... surprinzător de neplăcut.

Talbot rezistă impulsului de a-și mișca degetele pe sub pubisul lui Babette.

- Babette n-a menționat asta, murmură Alexandru.

- Poate că a avut noroc în alegerea partenerilor, zice Talbot. Oricum, putem evita problema cu desăvîrșire fixînd implanturi Plianon pe proeminențele ischiene - protuberanțele osoase din partea de jos a pelvisului.

Structura scheletului lui Babette strălucește scurt, fluorescent, sub piele pentru a ilustra afirmația. Mici săgeți lucind intermitent indică zona în chestiune.

- Aceasta ar trebui să împingă labia în jos - simularea ilustrînd-o și să creeze o rotunjime mai provocatoare. Mărimea perniței și gradul proiecției sînt bineînțeles la alegerea lui Babette.

- Mulțumesc, doctore.

Vocea lui Alexandru este aspră. Talbot, cu ochii închiși pentru a intra pe de-a-ntregul în interfață, își simte iahtul mișcîndu-se nesigur, prins între curent și vîntul care năvălește dinspre vulcanul insulei Montserrat.

- Încă ceva, înainte să ieșiți din interfață.

- Da?

- În privința implanturilor mamare...

- Credeam că au fost deja hotărîte.

- Chiar așa. Dar în cursul unei recente repetiții a operației am observat ceva. Dacă îmi permiteți...?

Alexandru este nerăbdător.

- Foarte bine.

Simularea trece la înregistrări comparative ale sînilor lui Babette, vederea laterală. Una este rezultatul ultimei operații simulate a lui Talbot, cealaltă al unei tentative mai vechi.- După cum vedeți, explică Talbot, cuta submamară este eliminată în ambele cazuri. Dar cea de-a doua perniță este ceva mai plină de-a lungul părții inferioare - vedeți?

Mîna lui trasează curba.

- Găsesc această rotunjime mai plăcută întrucîtva, deși bineînțeles este o chestiune de gusturi. Cred că Babette putea să vrea să se uite la această imagine înainte de a se hotărî într-un fel sau altul.

- Da-a.

Intrigat.

- Înțeleg ce vreți să spuneți.

Alexandru devine iar grăbit.

- Am să-i arăt imaginea asta lui Babette. Decizia finală, bineînțeles, va fi a ei.

- Bineînțeles.

- Doriți să ieșim din interfață?

Talbot iese, deschide ochii, se întoarce spre Alexandru. Gura îi este uscată și Talbot își dă seama că palma mîinii care a ghidat simularea este umedă. Își freacă mîinile, apoi scoate un cub de date cu cristale lichide din computerul de bord, îl ia în degetele sale lungi și-l înmînează lui Alexandru.

- Poftiți analiza mea. Aș putea să vă ofer ceva de băut? Cafea? Ceai?

Alexandru servește un gin și tonic. Talbot își toarnă apă minerală fără gaz. Alexandru își ajustează monoclul, se încruntă la Talbot.

- Vreo problemă cu securitatea? întreabă el. Vreo urmă de indivizi care adulmecă împrejur?

- Nici una. Securitatea mea personală de aici este cea mai bună din cîte se pot găsi și dat fiind că am contacte mondene cu primul ministru pot face oricînd apel la forțele de stat. E conștientă de cît de multe beneficii îi aduce clinica, zîmbește Talbot, insulei sale asediate. Cum apa care se ridică îi reduce spațiul vital, se bucură de orice sursă de venituri.

- Cînd corpul lui Babette va fi adus aici, spune Alexandru, vor fi probleme. V-o garantez. Unii oameni ar face **orice** pentru a achiziționa o simulare a corpului, cu sau fără modificări. Unii ar putea încerca să ia chiar corpul.

Șalupa își smucește baliza de amarare. Talbot soarbe, zîmbește.

- Clinica mea deservește aproape exclusiv celebrități. Niciodată n-a fost vreo scurgere. **Niciodată.**

- Cu tot respectul, doctore. Babette e altceva. Dacă gazetele de scandal măcar își fac o **idee** că trupul ei este aici...

- Am instalat securitate suplimentară. Și propriile mele precauții au fost amplasate de cîtva timp.

Privirea ce trece prin monoclul lui Alexandru este tăioasă.

- Nu doresc decît să subliniez că vor trebui suportate presiuni neobișnuite.

Talbot întinde paharul cu apă minerală. În ciuda mișcării șalupei, în

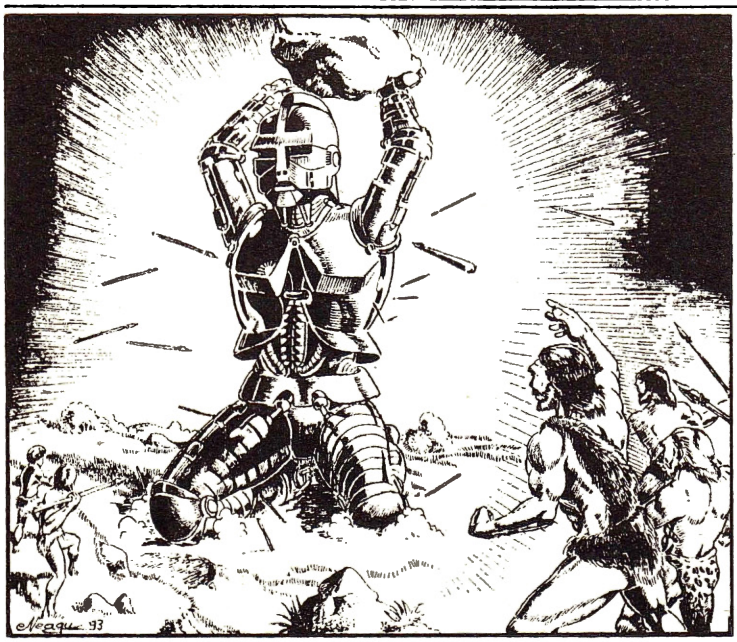

ciuda extensiei brațului său, pe suprafața apei nu e nici măcar o undă.

- Sînt obișnuit cu presiunea, zice doctorul . De fapt prosper de pe urma ei.

În Talbot cîntă triumful pe cînd privește în jos la noua simulare a corpului lui Babette. Alexandru i l-a adus în acea după-amiază, împreună cu vestea că Babette fusese de acord cu sugestia lui privind roturnjimea inferioară a sînului ei.

Simulările cu care a lucrat Talbot pînă acum nu sînt cele curente. Sînt de un tip mai vechi, mai grosolan decît cel cu care este obișnuit - organele interne nu sînt ale lui Babette, ci sînt luate dintr-o simulare chirurgicală generală, apoi adaptate la dimensiuni și ambalate în imaginea lui Babette. Sînt vechi - vechi de treizeci de ani în unele cazuri - create înainte de prima operație estetică a lui Babette.

Dar această simulare este la zi, luată cu cea mai recentă tehnologie de scanare. Aceasta este Babette și doar Babette, pînă la nivelul subcelular.

Se întinde dinaintea lui pe masă, cu trupul tînăr, fără cicatrici, cu față nepăsătoare, privirea goală, carnea neînsemnată de cuțit. Încă nu este superstarul care domină gazetele de scandal, ci doar un embrion complet dezvoltat, o coală albă pentru bisturiul lui Talbot.

Talbot va ajunge la formarea acestei imagini, acestei minuni, acestui idol adorat. Simte energia pulsîndu-i prin mîini pe cînd privește în jos la corpul lui Babette.

Babette. Un nume, un corp... o industrie. Cea mai uluitoare figură mass media a ultimelor două generații. Socotită drept egala altor divinități legendare ca Harlow, West, Monroe, Bardot, Taylor...

Nimeni nu crezuse că mai era posibilă cultivarea unei imagini cu asemenea rezonanță universală. Omenirea se întinde de la Venețiile semiscufundate ale Floridei pînă la centura de asteroizi, cuprinzînd gusturi și culturi ce se multiplică permanent - nici o figură, se argumenta, n-ar putea să domine preferințele unui public ocupînd un sistem.

Babette reușise. Începuse, pe la vreo cincisprezece ani, ca o actriță porno cu ochii migdalați și gropițe în obraji, din mahalalele Ste-Foy; trupul îi era deja delicios - au fost sugerate tratamente cu hormoni. Postura ei era calmă, cinică, pe deplin versată - provocatoare la cineva de vîrsta ei - și totuși părea, în ciuda calmului, să fie îmbibată cu pasiune nesăbuită. Prin contrast cu privirile indolente și dicția ezitantă a contemporanelor sale, Babette a ieșit în evidență. Evoluția ei ulterioară avea să demonstreze că abilitatea ei de a se imagina era deja complet formată. Pe măsură ce filmele în care era distribuită au evoluat de la porno mediocru la porno de mare buget - la comedie provocatoare, de la comedie la înregistrări muzicale video la dramă sofisticată, poza calmă a dispărut treptat și, pe măsură ce s-a maturizat, Babette a reușit să descopere în ea însăși un fel de inocență, o uimire cu ochi mari pe care nici chiar elementele sordide ale biografiei sale nu putuseră s-o nimicească (acestea erau materie primă pentru gazetele de scandal: tatăl ei era necunoscut, mama o alcoolică și victima unui asasin de serie; părinții vitregi o vînduseră primului ei pește, pe două sute de bancnote din Quebec, lipsite de valoare).

Fuseseră scrise volume întregi despre puritatea pe care reușea s-o proiecteze această stranie Magdalenă. Inocența era cea care se dovedea mai trainică decît poza anterioară, versată, o inocență care într-un fel cuprindea, absorbea calitatea anterioară a experienței, fără să-și sacrifice propria naturalețe nevinovată. Babette știa cum stau lucrurile, vedea lumea așa cum era și totuși trăia cu un fel de speranță.

O dată cu rolurile, s-a maturizat și corpul lui Babette. Moda corpurilor se schimbă, de la delicioase la neuroastenice și invers. Trupul lui Babette era în maniera clasică a zeițelor care o precedaseră - poate că este o constantă, se gîndește Talbot, o caracteristică a firii umane, faptul că zeițele trebuie să aibă forme ample. Nimeni n-a acuzat-o vreodată pe Marlyn Monroe că ar fi slăbănoagă; nici n-a crezut vreodată cineva că asta i-a stînjenit prea tare cariera.

Babette a fost una dintre primele care și-au etalat amplificările. Alții își făceau operații cosmetice și o recunoșteau cînd erau siliți s-o facă; Babette se lăuda cu asta - a ajutat la popularizarea termenului „design corporal" - și-și provoca publicul să ghicească ce anume făcuse. Admiratorii săi se supuseseră: pornografia sa din tinerețe - Babette achiziționase de mult drepturile - se vindea cu milioanele, astfel încît să poată fi făcută o examinare atentă, cu măsurători, a fiecărei forme transformate. Modificările lui Babette tind să fie îndrăznețe: are obiceiul să-și împingă corpul pînă la limita dificultății, dar nu dincolo. O înfățișare excesiv de sculptată, excesiv de radicală ar fi prea supusă schimbărilor de modă: Babette vizează o universalitate amplă, provocatoare - și o dobîndește.

Babette a fost un gigastar timp de aproape patruzeci de ani. Fiecare mișcare a ei este înregistrată cu sîrguință asiduă și amploare istovitoare de mass media. A reușit să ajungă pe culmile la care țintea, o egală a legendelor trecutului.

Dar acum intenționează să le depășească.

Mae West și Jean Harlow, Liz Taylor și Brigitte Bardot... toate sînt moarte.

Babette, cu ajutorul lui Talbot, nu va muri niciodată.

Acum, că a sosit noua simulare, repetițiile lui Talbot încep cu adevărat. Aduce doi asistenți, Cummings și Baca - Torrijos. Este necesară doar adăugarea unui anestezist pentru completarea echipei, dar nu va fi necesară pînă cînd nu va sosi corpul fizic al lui Babette, în cele din urmă.

Talbot își alege asistenții bazîndu-se nu doar pe îndemînare ci și pe tăria nervilor. Unii oameni devin neliniștiți în preajma instrumentelor chirurgicale laser, iar remediul obișnuit este să-i acoperi pe toți cei din sala de operații, asistenți, doctor, și toate locurile unde pacientul nu trebuie tăiat cu prosoape ude, îmbibate, sau halate chirurgicale umede, în timp ce toți cei din cameră poartă ochelari de protecție.Toate astea pentru a împiedica apariția accidentelor în cazul în care laserul este îndreptat unde nu trebuie cînd e pus în funcțiune.

Talbot nu vrea să lucreze așa. Felul cum utilizează laserul de cauterizare este absolut precis, absolut corect și nu vrea să dea de înțeles altceva. Dacă asistenții lui nu sînt dornici să-i acorde încrederea - aceeași încredere pe care i-o acordă pacienții, subliniază el - atunci sînt poftiți să-și caute de lucru în altă parte.

Baca-Torrijos are acum patru ani de cînd e asistent. Cummings, totuși, este nouă; încă mai trebuie să se obișnuiască cu metodele lui. Chiar și acum, observă, chiar și în simulare cînd nu este alimentat cu energie, Cummings tresare puțin atunci cînd laserul se declanșează către țintă. Nervozitatea pare să sporească mai curînd decît să scadă odată cu fiecare repetiție.

Talbot face repetiții meticuloase cu echipa la fiecare operație. Reformarea sînilor, implanturi sublabiale, ridicarea feselor, înlocuirea ochilor cu implanturi Kikuyu ™, reformarea pleoapelor și a configurației orbitei oculare pentru zerog, reducerea septului nazal, a maxilarului și înlocuirea cartilagiului alar, care se arcuiește ca o aripă deasupra fiecărei nări, cu un implant aparent natural, doar un pic mai dilatat.

Transformarea este ceva ce Babette însăși și-a dorit. Felul cum înțelege posibilitățile, tehnica chirurgicală, este uluitor.

Artefactul care rezultă este uimitor, chiar și în simulare. Babette cea din crisalidă devine, pas cu pas, o zeiță.

Și apoi Talbot descoperă că cineva a profanat sanctuarul.

Îi cere lui Cummings să vină la el în birou. Doi membri ai departamentului său de securitate, înarmați cu revolvere, așteaptă afară.

O neliniște voltaică îi zvîcnește asistentei prin corp în timp ce intră pe ușă. Oamenii de la securitate o bagă în sperieți. Fața ei (implanturi la pomeți, maxilar remodelat, perniță în vîrful bărbiei) se întoarce atunci cînd o privește.

Nu-i de mirare că era nervoasă la repetiții. Plănuia **asta.**

Talbot își împreunează dinainte degetele lungi.

- Azi-dimineață a fost înregistrată o transmisie de durată pe computerul nostru principal. Cunoști transmisia la care mă refer?

Buzele lui Cummings (amplificate cu Colla Trine™, sînt strînse cu furie. Reușește să le descleștеze îndeajuns de mult ca să spună NU.

- Ah.

Ochii lui (Optrim, Albastru de Cer Strălucitor™) îi sfredelesc pe ai ei.

- Computerul are instrucțiuni permanente să-mi supună atenției orice transmisie îndelungată.

Talbot zîmbește subțire.

- M-am uitat la aceasta. Era o înregistrare completă a corpului lui Babette, împreună cu o consemnare integrală a tuturor repetițiilor noastre.

- Cineva... se bîlbîie ea. Cineva trebuie să fi...

- **Cineva** s-a strecurat în computerul principal modificîndu-și statutul din evidența sistemului de la o poziție limitată la acea de superutilizator. Eu și adevăratul nostru operator de sistem am fost surprinși să descoperim că lucrul acesta era măcar posibil - se presupune că eu sînt singurul superutilizator din sistem. Intrusa noastră și-a folosit înaltul nivel de acces pentru a copia în secret fiecare repetiție a noastră la operația lui Babette. Doar atunci cînd transmisia extraordinar de lungă a fost consemnată s-a declanșat o alarmă instalată suplimentar.

Se apleacă în față, o privește fix.

- Intrusa nu știa de alarmă, pentru că aceasta nu era o parte din program, era ceva pe care eu personal o instalasem în sistem. A dominat structura de comandă și a oprit transmisia. În schimb a înregistrat-o, ca probă.

Cummings îl privește cu ochi mari.

- Vezi tu, continuă Talbot, cînd am fondat această clinică, am știut că existau niște pericole. Oameni care aveau să vrea înregistrări ale preferaților lor. Și... mi-am luat precauții. În mod înțelept, s-ar părea.

- De ce - lingîndu-și buzele - de ce vorbiți cu mine?

- Tu erai superutilizatorul.

Răspunsul ei vine mult prea repede.

- Ar fi putut să fie cineva care avea numărul meu din evidență și parolele.

- Și care de asemenea folosea terminalul din biroul tău? Și asta apare în înregistrare.

- Vreau un avocat.

Talbot pufnește cu dispreț.

- Dacă insiști. Dar dacă ai să-ți recitești contractul, ai să afli că prevede măsuri pentru această situație. Nu prea e loc de negocieri pentru un avocat.

Talbot deschide un sertar, scoate un duplicat al contractului și îl împinge peste birou.

- Știi, asta nu trebuie să ajungă la tribunal. Justiția locală este... e bine, **primitivă** e o expresie greșită, foarte înșelătoare. Aș zice că e doar lipsită de mijloace - n-au prea mulți bani ca să-i cocoloșească pe ticăloși. Iar Primul Ministru mi-e prietenă, ceea ce fără îndoială va influența procesul.

Cummings își mușcă buza.

- Pot să servesc o țigară?

- Nu. Nu-ți permit.

Talbot își împreunează iar vîrfurile degetelor: e un gest care-i face totdeauna plăcere de cînd și-a prelungit oasele degetelor cu noile aliaje spațiale superușoare pentru a-și oferi degetele lungi, artistice, despre care toată lumea părea să creadă că-i sunt necesare unui chirurg.

- Iată ceea ce-ți ofer. Îmi spui cine te-a plătit, și dacă e pe insulă vom pune să fie deportat. Tu, predai banii care ți-au fost plătiți - asta e-n contractul tău, că veni vorba, și accepți ca domnii de afară - arătînd către ușă - să te escorteze pe un avion care te va duce pe o altă insulă, una dintre Grenadinele mai mici care încă n-a ajuns sub apă, unde vei fi reținută neoficial pînă cînd operația lui Babette va fi terminată. În schimb, noi n-o să-ți luăm licența - nu vei putea să lucrezi pentru nici un grup major de designeri, dar fără îndoială că vei putea să găsești de lucru în vreo clinicuță patetică, undeva în vreun colț mizerabil de lume, pentru a-i ajuta pe criminalii puși sub urmărire să capete noi fețe și astfel să evite legea.

Ia o altă foaie de hîrtie din sertar și o împinge peste birou.

- Semnează aici.

Cummings citește cu grijă și semnează. Talbot ia hîrtia și o așază înapoi în birou, apoi ridică privirea spre ea.

- Cu cît ai fost plătită?

Cummings se gîndește un moment, apoi inspiră adînc.

- Optzeci și cinci de mii de acțiuni Tempel Pharmaceuticals. Trebuia să primesc alte optzeci și cinci de mii cînd predam datele.

Tempel Pharmaceuticals. Cip albastru pur, mai stabil decît oricare monedă terestră, poate cu excepția francului elvețian. Fabrica orbitală imponderabilă producea noi substanțe aproape săptămînal. Pentru Cummings stocul valora salariul pe zece ani, socotind cît o plătea Thalbot. Chirurgul îi zîmbește.

- Foarte bine. Asta se potrivește cu ceea ce au descoperit investigatorii mei în mapa ta. M-ar fi deranjat foarte tare dacă n-ai fi menționat tot acest stoc.

Cummings îl privește cu răceală.

- Cel care te-a angajat are evident o grămadă de bani de cheltuit. Cine e?

- Numele care mi-a fost spus este Godolphin. Nici un prenume. E un tip blond, vorbește cu un fel de accent. Nu chiar britanic, dar ceva asemănător.

- Și te-a contactat?

- În ziua mea liberă. Am ieşit cu motorul la o plimbare şi m-am oprit la localul Candy Jack pe drumul de întoarcere. El...

Ridică din umeri.

- Am crezut că e turist. Apoi a început să vorbească de investiţii, ca şi cînd ar fi avut ceva deosebit pentru mine.

- Se pare că avea.

Cummings nu zice nimic.

- Presupun că ar trebui să intre în categoria mînjirii.

Dezgustul îi răsfrînge buza lui Talbot.

- A cerut anume programul lui Babette, sau pe-al oricui?

- O vroia pe Bebette. Nu-l interesau ceilalţi pacienţi ai noştri.

Talbot se întinde după telefon.

- Le voi da asociaţilor mei o descriere amănunţită. Te rog să mergi cu domnii de afară, vreau să-i telefonez Primului Ministru.

Talbot intră în teatrul de operaţiuni. Paranoia îi scaldă creierul, iar pe limbă simte amărăciunea metalică a trădării lui Cummings.

A închiriat forţe suplimentare de securitate. Alexandru a fost informat şi e în zbor spre insulele Grenadines pentru a se ocupa de trădătoare.

Nimeni numit Godolphin, sau apropiindu-se de descrierea lui, nu a fost găsit pe insulă. Talbot se întrebă dacă nu este singurul care beneficiază de o relaţie specială cu şefa guvernului.

Şi-a petrecut ultimele trei ore conectat în interfaţă, jucînd **Conspiraţie XVII**. Jocul - dacă este un joc şi nu ceva cu un scop mai mare, chiar dacă ascuns - e o versiune a simulării politico-economice mondiale standard pusă la punct pentru a ajuta cadrele universitare şi funcţionarii guvernamentali să ia decizii. Designerii **Conspiraţiei XVII** au luat programul iniţial şi au modificat cîţiva dintre parametri - în vreme ce programul iniţial presupune un univers neutru sub aspect moral, fundalul jocului este sinistru şi răuvoitor. Conspiraţii şi cabale gravitează în jurul unor centre de putere ascunse, ale căror acţiuni sînt vizibile doar la distanţă, prin acţiunile la mîna a treia ale unor cozi de topor care ştiu ele însele prea puţin despre scopurile dindărătul ordinelor lor.

Talbot a trăit multe vieţi în cadrul sinistru, obscur, al **Conspiraţiei XVII**. De obicei moare, victima unui asasin necunoscut, la cîteva ore de la începerea jocului.

În ultima vreme, totuşi, a început să se descurce mai bine. A descoperit în sine însuşi un talent morbid de ingenios pentru supravieţuire, pentru asamblarea indiciilor şi descoperirea sensului din ele. Ştie, sau crede că ştie, despre conspiraţia cu care s-a angajat în conflict a descins din ereticii paulicieni oprimaţi de bizantini, care îşi extinseseră ura iniţială faţă de împăratul Vasile la o dorinţă de putere universală. Talbot crede că a dat de urma evenimentelor întortocheate prin care au cîştigat, apoi au pierdut puterea în Italia modernă şi prin care au cucerit supremaţia în Ţările de Jos, Regatul Unit şi Mexic. Cu mare grijă se luase notă de preşedinţii americani morţi, iar hagiografia asasinărilor fusese adunată. Unele lucruri, totuşi, sînt indecise. Oare mîna lor a fost văzută în distrugerea primului Habitat Lagrange Mitsubishi, sau aceea a Bandei Roşii din Shanghai? Sau cele două sînt una şi aceeaşi? Şi este nou - formatul Consiliu Orbital, organismul autodeterminant al tuturor sateliţilor artificiali ai Pămîntului şi al locuitorilor lor, o parte a planului lor, sau cumva o piedică?

Nu atinge pisica. Unul din indiciile sale, oferit de un muribund într-un spital din Sudan. **Nemo me impune lacessit,** un graffito găsit pe un zid dărăpănat în Kiev-ul sfîşiat de război. Inscripţia latină, a descoperit el, este motto-ul Ordinului Ciulinului. Bănuieşte că investigaţiile sale au să-l poarte curînd spre o structură scoţiană.

Talbot se întreabă cine este, exact, îndărătul **Conspiraţiei XVII**? Este doar un joc? Sau a construit cineva acest model mondial cu o intenţie mai ocolită? Simulărilor politico-economice li s-a dat o nuanţă ideologică înainte. Pentru cine, se întreabă, ar fi avantajos ca mase mari de oameni să înceapă să se gîndească la mediul circumterestru ca la un set înlănţuit de conspiraţii orbitale?

În timp ce intră în sala de operaţii, mintea îi este alertă, cu marginile pătrunzătoare şi ascuţite, ca şi cînd ar fi fost polizată cu grijă. Godolphin, îşi zice, nu ştie cu cine are de-a face.

Mirosurile familiare ale sălii de operaţii se degajă împrejurul lui. Priveşte masa, tăvile goale pentru instrumente, defibrilatorul aşteptînd o urgenţă, bisturiul laser încolăcit deasupra.

Îşi pune masca opacă şi se conectează la interfaţă, apelează simularea lui Babette. Trupul ei îi apare dinainte: modificat, sclipitor, strălucind de viaţă, scînteind celebritate.

Imaginea nu reuşeşte să-i producă obişnuitul efect liniştitor. Talbot îşi pune o pereche de mănuşi şi se apropie de masă. Respiraţia dulce a lui Babette, ulei de cuişoare, îi ajunge la nări. A adăugat el însuşi acest mic amănunt la programare. Atinge pielea caldă, elastică. Prin mănuşi se înalţă căldura.

Asta încearcă Godolphin să obţină. Nu numai simulările politico-economice pot fi folosite pentru alte scopuri decît acela pentru care au fost concepute - şi acestei lucrări i se poate perverti funcţia.

Unii oameni o idolatrizează pe Babette. Unii o urăsc. Unii o idolatrizează şi-o urăsc concomitent.

Unii pur şi simplu vor s-o ţină pe Babette în braţe. Cu simularea şi cu implanturile ciber-sexuale potrivite ar putea avea raporturi complete. Unii, chirurgi sau designeri corporali, vor să facă îmbunătăţiri.

Unii vor doar s-o taie bucăţele.

Simularea va permite toate astea. Programarea de bază a fost făcută de doctori absolut serioşi ca un ajutor pentru pregătirea chirurgilor, prea puţin conştienţi că versiuni ale programului vor fi lansate pe piaţă sub nume ca **Seducţie Anatomică, Ţintă pentru diseară** sau **Asasin în serie.** Designerii programului intenţionaseră ca simularea să reflecte în mod realist utilizarea unei lame de bisturiu asupra corpului virtual, dar asta implica la fel de bine impactul unui cuţit de măcelărie sau a unei securi cu două tăişuri.

Celebrităţile, conform Tribunalului Mondial, au drepturi depline asura fizionomiei lor - fiecare îşi posedă propria înfăţişare, inclusiv viscerele. Puţine sînt dornice să aprobe apariţia imaginii lor într-o producţie numită **Viol cu briciul.**

Piaţa neagră a simulărilor cu celebrităţi se întinde în întreaga lume. Multe din simulările oferite sînt doar simulări standard, cu faţa şi corpul vedetei adăugate, dar acestea par doar să fi stîrnit cererea pentru marfa veritabilă. Din moment ce chirurgia cosmetică - sau designul corporal complet - este o consecinţă aproape inevitabilă şi adesea o condiţie preliminară, a celebrităţii, există o tentativă permanentă de corupere a personalului din clinicile şi spitalele din lumea întreagă. Acesta este în parte motivul pentru care Talbot a ales să-şi instaleze clinica pe Montserrat, pentru a reduce la minim şansele de contact.

Optzeci şi cinci de mii de acţiuni Tempel. Aceasta este oferta cea mai ridicată de care ştie Talbot. Îşi coboară privirea spre corpul lui Babette, urmăreşte pulsul zvîcnindu-i în gîtlej, ridicarea şi coborîrea sînilor - odată cu respiraţia. Ce lucru hidos voise Goldphin să-i facă acestei perfecţiuni?

Furia îi tună de-a lungul nervilor. Deodată nu mai vrea s-o privească pe Babette. Întoarce un buton în cap şi acum se uită la Sari. Mîinile lui înmănuşate alunecă peste corpul ei bronzat, mignon, parcurg suturile invizibile unde a eliminat două coaste inferioare pentru a-i face o talie mai îngustă.

Mînia îi înfăşoară inima. A fost trădat.

Caută febril prin fişiere mentale, îl apelează pe acela pe care-l vrea. Acum mîinile lui sînt încleştate pe talia lui Cummings, iar ea îl priveşte cu ochi Optrim ™ strălucitori. Zîmbeşte şi, în simulare, apelează direct în mînă un bisturiu curbat Nr.9.

- Cum ţi-ar place să ţi se facă ţie? întreabă el.

Bisturiele moderne conţin aparatură microelectronică pentru anihilarea sarcinilor electrostatice care ţin celulele corpului laolaltă - detectează sarcina pozitivă sau negativă şi le neutralizează, despicînd ţesutul fără vătămare. Bisturiul simulat din mîna lui Talbot este oţel chirurgical demodat.

Lama trasează o dîră de sînge mai jos de stern. Talbot apelează programul laser, iar centrii săi olfactivi şi gustativi se umplu cu mirosul grăsimii arzînd. Sîngele îi ţîşneşte pe cămaşa tropicală albastru deschis în timp ce sfîşie şi deschide peretele abdominal. Înţeapă în joacă peritoneul cu bisturiul, apoi iar. Acesta produce un plesnet surprinzător cînd se perforează. Îl taie şi-l îndepărtează, apoi bagă cealaltă mînă şi sfîşie prapurul lucios, gras. Mirosuri abdominale încinse se ridică din organele dezvelite.

- Pariez că pot face nişte îmbunătăţiri, zice el.

E uşor să faci curăţenie - Talbot doar spune simulării să plece şi tot sîngele, toate organele şi lichidele, întregul cadavru răscolit se volatilizează.

Îşi simte pulsul gonindu-i prin vene. Respiraţia pare să-i fie absolut normală. Întinde o mînă şi e perfect neclintită.

Lucrurile sînt sub control.

Se hotărăşte să petreacă noaptea pe iaht, unde se poate gîndi. Părăseşte clinica şi merge pe străzile nocturne către debarcaderul unde şi-a parcat barca gonflabilă. Alizeele plutesc împrejurul său, purtînd aromele iuţi ale insulei. Îi aude pe cîţiva localnici făcînd zarvă într-o crîşmă clandestină de pe o stradă dosnică.

- Sal'tare, doctore.

Paranoia asudată îl răsuceşte pe Talbot la auzul vocii stranii.

Un bărbat alb, masiv, stă în picioare sub un palmier uscat. O mînă este în buzunarul jachetei din piele maronie de antilopă, iar cealaltă ţine o servietă. Talbot îşi stăpîneşte o tresărire şi-şi îndreaptă spatele. Trăsăturile sale capătă un aspect rafinat-dispreţuitor.

- Domnul Godolphin, presupun.

- Nu chiar. Aşa i-am zis boarfei ăleia proaste de Cummings să-mi spună.

Godolphin înaintează. Îl domină cu înălţimea pe Talbot. Talbot nu e un om scund, dar simte că i se zbîrleşte părul de pe ceafă din cauza ameninţării semeţe.

- Trebui' să vorbim doctore.

Cummings crezuse că vocea nu este britanică, dar în privinţa asta, ca şi în toate elelalte, greşise: era americană şi nu mai auzise un accent de Northumberland.

Traducere de Florin PÎTEA

(va urma)

James E. Gunn

Imaginaţi-vă

(Imagine – 1972)

Imaginaţi-vă toată materia existentă strînsă
Laolaltă
În centrul Universului
Toţi meteorii
Cometele
Sateliţii
Planetele
Stelele
Nebuloasele
Puzderia de galaxii
Toate masate într-un singur atom primordial gigantic,
Un monobloc, mai masiv decît închipuirea,
De o densitate incredibilă...
Gîndiţi-vă la pitice albe, gîndiţi-vă la stele netronice,
Apoi înmulţiţi cu infinitul...

Centrul Universului? Universul însuşi.
Nici o lumină, nici o energie nu poate ieşi, nu poate intra
Poate două universuri, unul în interiorul oului gigantic
Cu toate ale lui
Iar altul în afară cu tot nimicul...
Distincte, fără să se întrepătrundă...
Imaginaţi-vă!
Vă imaginaţi?

Toată materia strînsă laolaltă,
Universul, un singur şi incredibil monobloc
Clocotind cu forţe
Şi potenţiale inimaginabile
Timp de neumăraţi eoni sau timp de clipe
(Cine măsoară timpul într-un asemenea Univers?)
Şi apoi...
Bang!
Explozie!
Mai mult decît explozie!
Fărîmînd monoblocul, atomul
Primordial,
Oul gigantic vărsînd foc şi furie,
Creînd
Galaxiile
Nebuloasele
Sorii
Planetele
Sateliţii
Cometele
Meteorii
Azvîrlindu-i în toate direcţiile în
Spaţiu
Creînd spaţiul
Creînd Universul în expansiune
Creînd totul...
Imaginaţi-vă!

Nu vă puteţi imagina?
Bine, atunci, imaginaţi-vă un Univers populat cu
Stele şi
Galaxii, un Univers în veşnică expansiune,
Nelimitat,
Unde galaxiile se îndepărtează una de cealaltă,
Cele mai îndepărtate atît de rapid
Încît ating viteza luminii
Şi dispar din Universul nostru
Iar noi din al lor...

Imaginaţi-vă materia fiind creată continuu,
Un atom de hidrogen aprinde
Ici şi colo,
Ici
Şi
Colo,
Poate un atom de hidrogen la un an
Într-un spaţiu de mărimea astrodromului
Houston
Şi din aceşti atomi,
Uniţi laolaltă de forţa universală a
Gravitaţiei,
Se nasc sori noi,
Galaxii noi înlocuindu-le pe cele dispărute dincolo de
Percepţia noastră,
Universul în expansiune
Fără sfîrşit
Fără început...

Nu vă puteţi imagina?
Ei bine, poate că totul este o fantezie...

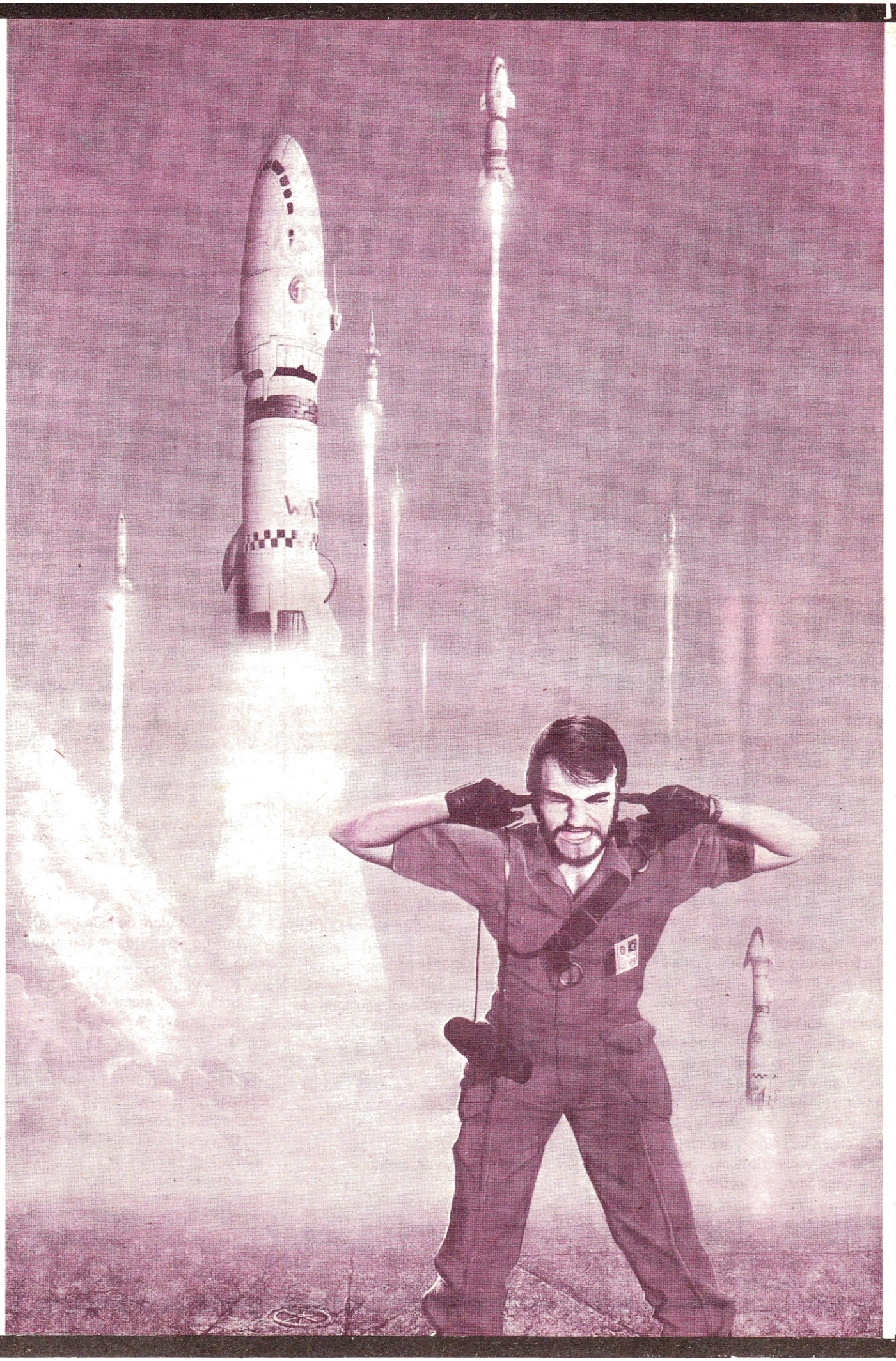

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025